

EENHEID OOST-NEDERLAND
DISTRICT TWENTE
BASISTEAM ENSCHEDE
Telefoon 0900 8844

Proces-verbaalnummer :

PROCES - VERBAAL
aangifte

Feit : Overige horizontale fraude
Plaats delict : Tollensstraat, Enschede
Pleegdatum/tijd : (zie tekst Proces-verbaal van Aangifte)

Ik, verbalisant, Maarten Hendrikus Christenhusz (), inspecteur van politie Eenheid Oost-Nederland, verklaar het volgende:

Op maandag 28 oktober 2019 om 13:30 uur, verscheen voor mij, in het politiebureau, Districtsbureau Twente, Hermandad 2, 7511 JN Enschede, een persoon die mij opgaf te zijn:

Achternaam : Bakker
Voornamen : Rudi
Geboren :
Geboorteplaats : in Nederland
Geslacht : Man
Nationaliteit :
Adres :
Postcode plaats :

Hij deed aangifte en verklaarde het volgende over het in de aanhef vermelde incident, dat plaatsvond naar aanleiding van de Vuurwerkramp van Enschede zaterdag 13 mei 2000.

"Aan: Korps Nationale Politie, district Enschede, M.H. (M) Christenhusz
Politiekantoor Hermandad 2, 7511 JN Enschede

Betreft: Aangifte Strafbare Feiten begaan door en/of in opdracht van openbare colleges en ambtenaren in de uitoefening van hun bediening, voorafgaande, tijdens en na afloop van de Vuurwerkramp Enschede.

Plaats, datum: Enschede 28 oktober 2019 om 13u30

Aangifte

Ondergetekende doet aangifte bij de politie te Enschede van: Dood-door-schuld, Doodslag, ambtsmisdrijf, valsheid in geschrifte, meineed, bedrog, verduistering, (schriftelijke) smaad, bedreiging/intimidatie van getuigen en verdachten, onrechtmatig verkregen bewijs, misleiding van rechterlijke macht, ondermijning van de rechtsstaat, misbruik van recht.

01. Verplichting tot het doen van aangifte

Het Wetboek van strafvordering, Vierde afdeling: Aangiften en klachten, stelt in de artikelen 160 en 162 onder andere het volgende:

Artikel 160 Kennis dragen van een misdrijf

Ieder die kennis draagt van een der misdrijven omschreven in de artikelen 92-110 van het Wetboek van Strafrecht (Misdrijven tegen de veiligheid van de staat), ? , is verplicht daarvan onverwijld aangifte te doen bij een opsporingsambtenaar.

Artikel 162 Verplicht aangifte te doen

Openbare colleges en ambtenaren die in de uitoefening van hun bediening kennis krijgen van een misdrijf met de opsporing waarvan zij niet zijn belast, zijn verplicht daarvan onverwijld aangifte te doen, met afgifte van de tot de zaak betreffende stukken, aan de officier van justitie of aan een van zijn hulpofficieren,

a. indien het misdrijf is een ambtsmisdrijf als bedoeld in titel XXVIII van het Tweede Boek van het Wetboek van Strafrecht, dan wel

b. indien het misdrijf is begaan door een ambtenaar die daarbij een bijzondere ambtsplicht heeft geschonden of daarbij gebruik heeft gemaakt van macht, gelegenheid of middel hem door zijn ambt geschonken, dan wel

c. indien door het misdrijf inbreuk op of onrechtmatig gebruik wordt gemaakt van een regeling waarvan de uitvoering of de zorg voor de naleving aan hen is opgedragen.

Uit de bovenstaande wetteksten leiden aangevers/ondergetekenden met zoveel woorden af dat zij de wettelijke- dan wel morele verplichting hebben aangifte te doen van de op de volgende bladzijdes weergegeven reeks strafbare feiten, die zijn begaan in verband met de Vuurwerkkramp Enschede, met name door openbare colleges en ambtenaren, dit tijdens de uitoefening van hun bediening voor de Nederlandse overheid en wel gedurende de periode 1991 t/m heden. Deze strafbare feiten zijn zo ernstig dat zij de rechtszekerheid en daarmee de veiligheid van de Nederlandse staat bedreigen.

02. Vier aangevers/ondergetekenden

Deze aangifte wordt gedaan door de volgende vier ondertekenaars:

1. Paul van Buitenen, BSN-nummer: , geboren op te ,
wonende aan de , postcode te . De heer Van Buitenen was
assistent-accountant, was financieel ambtenaar van de Europese Commissie, voormalig
Europarlementariër en was tijdelijk financieel ambtenaar van de politie Breda.

Doelstelling van aangifte: Waarheidsvinding, heropening van strafrechtelijke
onderzoeken, strafvervolgning van de schuldigen, rehabilitatie en schadeloosstelling
door de overheid van mede-ondergetekenden Jan Paalman en Rudi Bakker, ook Andre
de Vries (postuum) en Charl de Roy van Zuydewijn. Tevens waarheidsvinding voor
verwerking door-, en schadeloosstelling door overheid aan, slachtoffers/nabestaanden
Vuurwerkkramp.

2. Jan Paalman, BSN-nummer: , geboren te op
, wonende aan , postcode te . De heer Paalman is
Marechaussee geweest (1974-1980), daarna overgestapt naar de rijkspolitie. Dit werd
de politie Twente waar hij als brigadier tactisch rechercheur van 13 mei 2000 tot
september 2001 deel uitmaakte van het Recherche Bijstand Team (RBT) het Tolteam.

Doelstelling van aangifte: Waarheidsvinding, heropening van strafrechtelijke
onderzoeken, strafvervolgning van de schuldigen, rehabilitatie en schadeloosstelling
door de overheid van mede-ondergetekenden Jan Paalman en Rudi Bakker, ook Andre
de Vries (postuum) en Charl de Roy van Zuydewijn. Tevens waarheidsvinding voor
verwerking door-, en schadeloosstelling door overheid aan, slachtoffers/nabestaanden
Vuurwerkkramp.

3. Rudi Bakker, BSN-nummer: , geboren te op , wonende aan , postcode te . De heer Bakker is voormalig mede-eigenaar en mededirecteur van het vuurwerk-evenementenbedrijf S.E. Fireworks vof aan de Tollensstraat te Enschede, waarvan op zaterdag 13 mei 2000 de vuurwerkopslagplaatsen in brand geraakten en explodeerden. Dit is bekend geworden als de Vuurwerkkramp Enschede.

Doelstelling van aangifte: Waarheidsvinding, heropening van strafrechtelijke onderzoeken, strafvervolgning van de schuldigen, rehabilitatie en schadeloosstelling door de overheid van mede-ondergetekenden Jan Paalman en Rudi Bakker, ook Andre de Vries (postuum) en Charl de Roy van Zuydewijn. Tevens waarheidsvinding voor verwerking door-, en schadeloosstelling door overheid aan, slachtoffers/nabestaanden Vuurwerkkramp.

4. Mathilde van der Molen-Tinnemeier, BSN-nummer: , geboren op te , wonende aan , postcode te . Mevrouw van der Molen is de weduwe van Hans van der Molen, een van de vier brandweerlieden die tijdens, en als gevolg van, de uitoefening van hun ambt als brandweerman bij de Vuurwerkkramp zijn omgekomen.

Doelstelling van aangifte: Waarheidsvinding, eerherstel overleden echtgenoot, schadeloosstelling voor het overlijden van de echtgenoot veroorzaakt door toedoen van de werkgever (gemeente Enschede) en de regionale brandweer (o.a. nalaten brandweerzorg).

03. Waarom nu aangifte?

De vier bovengenoemde aangevers hebben ieder voor zich, alsmede gezamenlijk met anderen jarenlang geprobeerd de waarheid boven water te krijgen betreffende de toedracht van de Vuurwerkkramp. Het werd duidelijk dat deze waarheid niet te vinden was in de officiële van overheidswege verschenen rapportages. Tevens zijn zij op systematische wijze door de overheid tegengewerkt, wanneer er zich nieuwe aanwijzingen aandienden die nog niet waren onderzocht. De directe aanleiding om nu pas aangifte te doen is het gereedkomen van het 1.403 blz. tellende reviewrapport Vuurwerkkramp, opgesteld door ondergetekende Paul van Buitenen. In zijn pogingen om de overheid te bewegen tot verificatie van zijn opzienbarende bevindingen, is hij genegeerd, aan het lijntje- of tegengehouden. De organisaties die dit deden zijn: het Korps Nationale Politie, het college van B&W en de gemeenteraad Enschede, het Openbaar Ministerie, het college van procureurs-generaal en de Onderzoeksraad voor de Veiligheid.

Eerst recent is de ondertekenaars gebleken dat een wettelijke basis hen verplicht tot aangifte van het geheel aan geconstateerde misstanden en obstructie door overheidsinstanties. Het beeld dat hieruit naar voren komt is zo ernstig dat het voldoet aan de criteria van de artikelen 160 en 162 van het wetboek van strafvordering, waarin melding wordt gemaakt van een verplichting tot het doen van aangifte in het geval van een misdrijf tegen de veiligheid van de Staat, zeker indien dit misdrijf wordt gepleegd door Openbare colleges en ambtenaren in de uitoefening van hun bediening. Zie ook volgend punt 04: Aangifte: ook verjaard, overleden en samenspanning.

04. Ook aangifte van feiten die verjaard zijn, gepleegd door overleden daders en samenspanning

Naast de normale elementen van een aangifte van strafbare feiten die nog niet zijn verjaard en zijn gepleegd door nog in leven zijnde daders, zoals het plegen van Dood-door-schuld-met-voorwaardelijke-opzet, zijn in deze aangifte ook feiten opgenomen, die geïsoleerd beschouwd niet (meer) vervolgbaar zouden zijn. Het gaat hierbij om:

a. Reeds verjaarde strafbare feiten, zoals de vervalsing van de milieuvergunning, gepleegd door de gemeente Enschede in 1999.

b. Strafbare feiten gepleegd door inmiddels overleden daders. Voorbeelden zijn het aansturen van een parallel onderzoek binnen het Tolteam, of het vervalsen van een getuigenverklaring door een politie-inspecteur.

c. Feiten die an sich niet strafbaar zijn of lijken, maar die in gezamenlijkheid kunnen leiden tot een tenlastelegging wegens samenspanning, tot aantasting van de rechtsstaat. Voorbeelden zijn de rol van de ministeries van BZK en Justitie bij het afschermen van de rol van de overheid en het focussen van de strafvervolgning.

Het opnemen van zulke niet (meer) vervolgbare strafbare feiten, hetzij door verjaring of overlijden van de dader, hetzij doordat de daden an sich niet vervolgbaar zijn, is bewust gedaan door ondertekenaars/aangevers omdat alléén uit het geheel, van zowel vervolgbare als niet (meer) vervolgbare (strafbare) feiten, een correct totaalbeeld kan worden gevormd over de ondermijning van de rechtsstaat in Nederland door die instanties die deze rechtsstaat juist zouden moeten beschermen. Gedurende een periode tussen de jaren 1991 en 2019 is in relatie tot de Vuurwerkkramp Enschede een voortdurende reeks aan strafbare of verwijtbare feiten gepleegd, door tal van instanties/colleges en personen/ambtenaren van de Nederlandse overheid dan wel opererend in opdracht van die Nederlandse overheid.

05. Bestaande gegevens niet/verkeerd onderzocht

Uit het strafrechtelijk onderzoek kwam naar voren dat de brand was ontstaan door brandstichting. Slechts door het, in weerwil van korpsleiding en OM, afleggen van getuigenverklaringen bij het gerechtshof door ondergetekende Paalman en zijn collega De Roy van Zuydewijn, over de onrechtmatige wijze waarop door het OM het bewijsmateriaal was verzameld, kon worden voorkomen dat de veroordeelde brandstichter Andre de Vries onschuldig voor 15 jaar vast bleef zitten. Onder verwijzing naar het rijksrechercheonderzoek uit 2004, is de overheid blijven volhouden dat er geen onrechtmatigheden zijn voorgevallen tijdens de strafvervolgning.

Tot op heden is door de Nederlandse overheid en door de staande en zittende rechterlijke macht steeds betoogd, dat op grond van de uitkomsten van gedane onderzoeken door rijksinspecties, TNO, NFI en de Commissie Onderzoek Vuurwerkkramp (COV), gebleken is dat, ongeacht de oorzaak van het ontstaan van de brand (ook wel het eerste vlammetje genoemd), de escalatie van brand naar ramp slechts kon plaatsvinden doordat het vuurwerkbedrijf S.E. Fireworks Te-veel-en-te-zwaar vuurwerk in opslag had op de dag van de ramp.

Nieuw is nu dat uit de door ondergetekende Van Buitenen opgestelde reviewrapportage voor het eerst ondubbelzinnig blijkt dat de rapportage van de COV, alsmede de onderliggende rapportages van TNO en het NFI, op onrechtmatige wijze tot stand zijn gekomen. Deze rapporten blijken gebaseerd op onwetenschappelijke bewijsmethodes en er is gebruik gemaakt van gemanipuleerde onderzoeksbevindingen, verkeerd geïnterpreteerde getuigenverklaringen en gefingeerde contra-expertises.

Wanneer door critici, zoals ondergetekenden Paalman en Bakker, werd aangevoerd dat het bewijs voor deze oorzaak van de escalatie, was verkregen door onrechtmatig strafrechtelijk onderzoek, werd door de overheid, alsmede door de staande en zittende

rechterlijke macht, steeds verwezen naar de resultaten van een rijksrechercheonderzoek uit 2004.

Ook nieuw is dat de rapportage van de rijksrecherche uit 2004, die stelde dat eerdere bevindingen van misleiding van de rechterlijke macht niet klopten, eveneens op onrechtmatige wijze tot stand is gekomen. Zo heeft de rijksrecherche de onderzoeksoopdracht niet uitgevoerd, maar alleen een rapportage opgesteld met de vooropgezette doelstelling om alle eerdere kritische bevindingen, inclusief die van een intern politieonderzoek, te ontkrachten. Dit kon door ondergetekende Van Buitenen alleen worden vastgesteld doordat hem via, via nooit eerder vrijgegeven documenten bereikten van de rijksrecherche.

Nieuw is tevens dat is aangetoond dat de verificatie van het rijksrechercherapport door de Nationale Ombudsman is weerlegd. Het college PGs verwees daar naar, hetgeen onjuist is.

Op 10 mei 2010 zag het Openbaar Ministerie zich voor het eerst genoodzaakt een aanvullend onderzoek te openen naar aanleiding van een door ondergetekenden Paalman en Bakker opgedoken nieuwe getuigenverklaring, die zou wijzen op een mogelijk bedrijfsongeval i.p.v. brandstichting. Het OM startte het onderzoek zo minimalistisch mogelijk met een oriënterend feitenonderzoek, zonder opsporingsbevoegdheden. Het grote wantrouwen dat heerste jegens de bedoelingen van dat onderzoek werd bewaarheid. De getuige werd psychologisch gediskwalificeerd en informeel bevestigde aanwijzingen over nieuwe sporen verdwenen uit het formele onderzoek. Achtereenvolgens waren er drie feitenonderzoeken: Esaltato (2010), VerEsal (2011) en Daslook (2012), waarbij werd toegewerkt naar het neutraliseren van nieuwe aanwijzingen. Dit is in de reviewrapportage aangetoond.

Door de nu gereed gekomen review is er sprake van een nieuwe situatie betreffende de reeds bestaande onderzoeksrapporten van de Vuurwerkkramp. Deze bestaande rapportages zijn op onrechtmatige wijze tot stand gekomen en liggen aan de basis van de onterechte veroordeling van een brandstichter en de twee eigenaren van het vuurwerkbedrijf S.E. Fireworks. Ook liggen deze onrechtmatige rapportages aan de basis van de afwijzing door de civiele rechters van de schadeclaims tegen de Nederlandse overheid.

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van deze aangifte kan het Openbaar Ministerie dus niet meer, zoals tot nog toe gebruikelijk was, op de automatische redenering terugvallen als dat Alles reeds onderzocht is en van onrechtmatigheden niets is gebleken. Daarvoor dient nu eerst het reviewrapport te worden nagetrokken en geverifieerd.

06. Betrokken instanties

Bij de door colleges en ambtenaren in dienst van de overheid begane strafbare feiten, waren vele instanties betrokken. Doordat alle bij het strafrechtelijk onderzoek betrokken instanties in dezelfde tunnelvisie opgesloten zaten, is onderstaande lijst met instanties en personen zeer lang en kan als onrealistisch of zelfs complotachtig overkomen in de ogen van politie en OM die deze reeks van strafklachten gaan bekijken. Als aangevers en ondertekenaars is ons verzoek aan politie en Openbaar Ministerie om deze aangifte zorgvuldig te willen doornemen teneinde te kunnen besluiten of het achterliggende reviewrapport mogelijk toch een reeks strafbare feiten adresseert die de heropening van het strafrechtelijk onderzoek wettigen.

1. De (toenmalige) ministeries van VROM, V&W, Defensie, BZK en Justitie.

2. De ministers Klaas de VRIES (BZK), Jan PRONK (VROM), Tineke NETELENBOS (V&W), Piet-Hein DONNER (Justitie), Johan REMKES (BZK), Ivo OPSTELTEN (Veiligheid en Justitie) en Ferd GRAPPERHAUS (Justitie en Veiligheid), allen in meerdere mate door eigen gedragingen dan wel verwijtbaar nalaten. Minister Frank De GRAVE (Defensie) in mindere mate door functionele verantwoordelijkheid als minister.

3. Het Openbaar Ministerie met een directe betrokkenheid van vijf verschillende arrondissementen die leiding gaven aan Vuurwerkkramp gerelateerde strafrechtelijke- of feitenonderzoeken (Almelo, Arnhem, Zwolle, Groningen en Rotterdam).

4. Het college van procureurs-generaal, waarbij de voorzitters Joan De WIJKERSLOOTH, Harm BROUWER, Andre BOLHAAR alle drie persoonlijk betrokken zijn geweest met verwijtbare gedragingen en Gerrit VAN DER BURG die functioneel verantwoordelijk was voor verwijtbare gedragingen.

5. De nationale politie (na oprichting o.a. Pim. MILTENBURG en Lute NIEUWERTH) en daarvoor de vele betrokken regionale politiekorpsen waaronder natuurlijk het politiekorps Twente (korpschef Piet DEELMAN), maar ook het KLPD.

6. De rijksrecherche (tweemaal). In 2004 is de rijksrecherche door DONNER en De WIJKERSLOOTH gebruikt om de bevindingen gedaan door het BIZ over misleiding van de rechterlijke macht van tafel te krijgen. In 2012 is de rijksrecherche gebruikt om de laatste openstaande vragen uit de aanvullende feitenonderzoeken af te sluiten zonder nader onderzoek te doen: de Daslook-doofpot.

7. De Koninklijke Marechaussee medewerkers binnen het Tolteam hebben verzuimd om de door defensiepersoneel begane strafbare feiten op te nemen in het proces-verbaal t.b.v. de Vuurwerkkramp.

8. De Landsadvocaat, kantoor Pels Rijcken & Droogleever Fortuijn hield in de civiele procedures, die waren aangespannen door de slachtoffers, de overheid buiten schot met een wonderlijk betoog dat haaks stond op de pleidooien die het OM gelijktijdig hield in het strafproces.

9. Gemeente Enschede: burgemeesters Jan MANS, Peter DEN OUDSTEN, Onno VAN VELDHUIZEN en de gemeenteraad.

10. Gemeente Enschede, de gemeentelijke diensten: Brandweer, Bouw- en Milieudienst en Grondbedrijf.

11. De Tweede Kamer liet zich meermaals misleiden en paste zelfcensuur toe. Fracties D66 en VVD probeerden externe verificatie tegen te houden met oneigenlijke middelen.

12. Veiligheidsregio Twente: nu door nalaten actie/intell/verificatie bevindingen review en voordien als rechtsopvolger van de regionale brandweer.

13. De Commissie Onderzoek Vuurwerkkramp C.O.V. onder voorzitter Marten OOSTING. Zij bleken van aanvang aan niet onafhankelijk, zij verdraaiden de lessen van Culemborg en fingeerden contraexpertises.

14. Het Crisis Onderzoeksteam van de universiteit Leiden heeft een jaar lang het gemeentebestuur en met name burgemeester Jan MANS en gemeentesecretaris Arjan VAN GILS bij de hand genomen. Daarnaast hebben zij tegelijkertijd een ernstig tekortschietend onderzoek uitgevoerd naar de gang van zaken rond de vergunningverlening aan S.E. Fireworks. Deze beide opdrachten zijn onverenigbaar met elkaar en dit leidt tot voorspelbaar verkeerde resultaten.

15. Acht rijksinspecties, met name de Inspectie Brand- en Rampenbestrijding leverden verkeerde analyse op, gebaseerd op selectief gebruik verklaringen.

16. Het Nederlands Forensisch Instituut NFI heeft een onwetenschappelijk rapport opgeleverd, waarbij aannames als bewijs zijn opgenomen en gebruik is gemaakt van selectieve bewijsinterpretatie. Het NFI is door justitie gebruikt in de regie van het onderzoek naar de ramp.

17. Het bij wet opgerichte Nederlandse organisatie voor Toegepast Natuurwetenschappelijk Onderzoek TNO levert, gewenste onderzoeksuitkomsten. Dit is pregnant duidelijk bij de tegengestelde uitgangspunten van TNO richting OM en richting EU, waarbij TNO de kaderstelling aanpast aan de wensen van de opdrachtgever.

18. De Onderzoeksraad Integriteit Overheid onder voorzitter Harm Brouwer nam in 2013 een klacht van ondergetekende Paalman in ontvangst en deed er niets mee, anders dan het uitbesteden aan de Nationale Ombudsman.

19. De Nationale Ombudsman dr. A.F.M. BRENNINKMEIJER heeft slecht werk geleverd door te beweren dat zij van het college PGs toegang kregen tot alle BIZ en RR-documenten en na analyse konden besluiten dat de klacht van Paalman ongegrond was. Zowel de volledige toegang als de analyse zijn aantoonbaar onjuist.

20. Rechtbank Almelo (2002): Toonde onafhankelijkheid bij de gedeeltelijke vrijspraak van S.E. Fireworks, maar was volgbaar aan het OM in de veroordeling van een onschuldige brandstichter tot 15 jr. cel, gebaseerd op gemanipuleerd bewijsmateriaal.

21. Rechter-commissaris MELAARD: handelde als officier van justitie.

22. Gerechtshof Arnhem (2003): Toonde onafhankelijkheid bij de vrijspraak van de brandstichter na de getuigenverklaringen van beide klokkenluiders, maar was volgbaar aan het OM bij de verzwaring van de veroordeling en het schuldig verklaren van de beide eigenaren van S.E. Fireworks op basis van gemanipuleerd bewijs.

23. Hoge Raad der Nederlanden (2005, 2008 en 2012): ontkent gerechtelijke dwaling door enge interpretatie nieuwe feiten en blind vertrouwen op bestaande rapportages.

24. Raad van State heeft zich meermaals opgeworpen als hoeder van de geheimen van de Staat wanneer belanghebbenden om vrijgave van belangrijke documenten vroegen m.b.t. de Vuurwerkcramp.

07. Strafrechtelijke vervolging overheid

7.1. Vuurwerkcramp, strafvervolging, opvatting Eerste en Tweede Kamer

De centrale en decentrale overheid kan in Nederland vaak niet strafrechtelijk worden vervolgd voor overigens strafbare gedragingen. Dit is gebaseerd op artikel 51 Sr. (1976) en jurisprudentie ter zake, met name de arresten Volkel (centrale overheid), Pikmeer-1 en Pikmeer-2 (lagere overheid) en Grafheuvel. Zie verder de bijlage Juridische context van de aangifte voor een meer gedetailleerde beschouwing hierover.

Met betrekking tot de gedragingen van de overheid terzake van de Vuurwerkcramp, werd het beroep van het OM op de jurisprudentie om de overheid niet te vervolgen, door velen, niet in de laatste plaats de Tweede Kamer, als zeer onbevredigend ervaren. Naar aanleiding van zowel de Vuurwerkcramp Enschede als de Nieuwjaarsbrand Volendam, werd door een Kamerlid, tevens voormalig rechter, een wetsontwerp ingediend op 27 april 2006, om strafvervolging van de overheid voortaan beter mogelijk te maken. Hij werd daarbij gesteund door meerdere andere Kamerleden die oud-rechter waren. Dit wetsontwerp is op 11 juni 2013 aangenomen door de Tweede Kamer, maar werd uiteindelijk op 10 november 2015 in de Eerste Kamer weggestemd, op een stem verschil. De meerderheid van de Eerste Kamer bleef van oordeel dat de overheid alleen verantwoording verschuldigd is binnen de politiek; dus de centrale overheid aan de Kamer en de decentrale overheid aan de gemeenteraad. Verantwoording aan de

strafrechter werd niet wenselijk geacht. Hieraan ligt ten grondslag het principe dat de handelingen van de overheid geacht moeten worden te strekken tot de behartiging van het algemeen belang.

7.2. Vervolgingsbeslissingen Openbaar Ministerie in 2001

Op een persconferentie van 19 april 2001 maakte het OM bekend dat er geen strafrechtelijk onderzoek meer wordt gedaan naar het handelen van alle overheidsdiensten inzake de Vuurwerkramp. Dit hield stand in hoger beroep (artikel 12 procedure belanghebbenden). De belangrijkste motivatie van het OM en in tweede instantie het Hof, om af te zien van vervolging van de overheid, was gelegen in de Volkel en Pikmeer-I arresten (centrale overheid) en het Pikmeer-II arrest (gemeentelijke overheid), die immuniteit voor strafvervolging bieden aan de staat en in het geval van de gemeente bij de uitoefening van een exclusieve bestuursstaak.

7.3 Huidige aangifte: andere uitgangspunten

Ondergetekenden doen niet gericht aangifte van onrechtmatige gedragingen bij de vergunningverlening, controle, handhaving en andere gedragingen in het kader van exclusieve bestuurstaken. Deze onrechtmatige gedragingen worden slechts aangegeven ter ondersteuning van een wél vervolgingswaardige onrechtmatige gedraging van de overheid, namelijk de Onderminning van de rechtsstaat. Deze aangifte is met name gericht op het verwijtbaar nalaten van bij wet opgedragen taken (brandweezorg, regelgeving), waardoor brandweerlieden en burgers in levensgevaar zijn gebracht en op het dwarsbomen van de waarheidsvinding daarover, gepleegd door overheidsinstellingen.

Het algemeen belang is gediend met veiligheid en rechtszekerheid. Dit zou ook het uitgangspunt moeten zijn van de Nederlandse overheid bij de afwikkeling van de Vuurwerkramp, alleen al om een soortgelijke ramp in de toekomst te voorkomen. In de aangifte zijn 32 overheid gerelateerde partijen opgenomen die ? zoals in de onderscheidene redenen tot aangifte is benoemd ? in samenhang stelselmatig hebben gehandeld in strijd met het algemeen belang. Dit algemeen belang vloeit voort uit o.a. art. 5 EVRM. Op grond hiervan dienen alle betrokken overheidsinstellingen zich in te spannen om de daadwerkelijke oorzaak van de Vuurwerkramp in Enschede te achterhalen, ten einde herhaling te voorkomen. Tevens dient zowel de gemeente Enschede als de brandweerorganisatie zich als werkgever in te spannen om de arbeidsomstandigheden van de betrokken diensten zo veilig mogelijk te maken. Het belemmeren van onderzoek in samenhang, staat haaks op deze wettelijke verplichtingen en is strijdig met art. 17 EVRM.

Een overheid die regels stelt aan het maatschappelijk verkeer, verliest haar geloofwaardigheid wanneer die regels niet op haarzelf van toepassing zijn en publiekrechtelijke rechtspersonen die regels ongestraft kunnen overtreden. De overheid kan niet strafrechtelijke vervolging ontlopen met de motivering dat zij in het openbaar belang handelt, terwijl zij tegelijkertijd onderzoeken dwarsboomt en daarmee niet alleen haar verantwoordelijkheid ontloopt, maar daarmee ook de rechtsstaat ondermijnt en tevens de samenleving bewust blootstelt aan het risico van nóg een vuurwerkramp.

7.4. Nog vier gronden voor vervolging van de overheid

Naast bovengenoemde argumentatie om in het geval van deze aangifte toch tot vervolging van de overheid te kunnen overgaan, zijn er nóg een viertal uitzonderingen op de regel van niet-vervolging van de overheid, die eveneens van toepassing zijn op deze aangifte:

Uitzondering-1: Wél vervolging bij nagelaten wettelijke taken

Tijdens de in het kader van de Vuurwerkkramp gevoerde strafrechtelijke procedures en de gevoerde civiele claimprocedures tegen de overheid, fixeerden de verdediging, respectievelijk de eisers, zich op de verwijtbare gedragingen van de overheid. Nooit keken zij naar het nalaten van wettelijk voorgeschreven taken voor bijvoorbeeld de opgedragen brandweerzorg. Juist deze nalatigheid maakte de ramp mogelijk. Daarbij geldt de immuniteit van de overheid voor strafvervolging, verschaft door de werking van de Pikmeer-arresten, alleen voor wettelijke gedragingen, maar niet voor het nalaten van wettelijk opgedragen taken. De overheid is dus op dat gebied wél strafrechtelijk vervolgbaar, ondanks het sneuvelen van eerder genoemd wetsontwerp, omdat de Pikmeer-arresten niet van toepassing zijn op nagelaten wettelijk verplichte taken.

Uitzondering-2: Inbreuk EVRM art.6: Recht op een eerlijk proces

Ten aanzien van ondergetekende Bakker geldt bovendien artikel 6 van het EVRM: het recht op een eerlijk proces. Nu de review door Van Buitenen heeft uitgewezen dat niet alleen in de strafzaak tegen Andre de Vries, maar ook in de strafzaak tegen Bakker, de overheid gebruik heeft gemaakt van onrechtmatig verkregen bewijs, zal die overheid daarvoor dienen te worden vervolgd.

Uitzondering-3: Wél vervolging bij strafbaar werkgeverschap

De rijksoverheid, de regionale brandweer en de gemeente Enschede hebben verzuimd om de wettelijk voorgeschreven brandweerzorg uit te oefenen. Hierdoor is de Vuurwerkkramp mogelijk gemaakt en zijn brandweerlieden op verkeerde wijze naar de vuurwerkbrand gestuurd. Gelet op deze en andere tekortkomingen (verkeerde voorschriften, negeren gevarenaanduidingen) zijn deze brandweerlieden, werknemers van de gemeente Enschede, tijdens de opgedragen uitoefening van hun taken, door hun werkgever de dood ingestuurd. Wanneer de overheid als werkgever optreedt en daarbij zo slecht haar zorgplicht voor werknemers nakomt als het geval is bij de overleden brandweerlieden van de gemeente Enschede, dan is niet langer sprake van immuniteit voor strafvervolging. Dan prevaleert de positie van de overheid als werkgever en kan de overheid strafrechtelijk worden aangesproken voor Dood-door-schuld al dan niet met voorwaardelijke opzet of zelfs Doodslag.

Uitzondering-4: Wél vervolging bij ondermijning van de Staat

Het geheel aan strafbare feiten en niet-strafbare maar wel verwijtbare feiten, zoals weergegeven in deze aangifte geeft een zeer verontrustend beeld. Er is sprake van systematische misleiding door het OM van de rechterlijke macht bij de foutieve strafvervolgingen en het nalaten van strafvervolging. Er is sprake van mislukte civiele claimprocedures door een onjuiste voorstelling van zaken door de landsadvocaat. Ook is er sprake van misleiding door het bestuur (kabinet en college van B&W) van de democratisch gekozen controleorganen Tweede Kamer en gemeenteraad. Tenslotte is er sprake van frustratie van tuchtrechtelijke procedures binnen de politie. Al deze onrechtmatigheden vormen tezamen een ernstige ondermijning van de rechtsstaat. In die zin is er sprake van staatsbedreigende activiteiten die ook voor vervolging in aanmerking komen.

De bij dit hoofdstuk van de aangifte behorende bijlage: Juridische context van de aangifte maakt integraal onderdeel uit van deze aangifte.

08. Opsomming daders en strafbare feiten

De opsomming van strafbare feiten kan gebeuren naar chronologie, naar categorie of naar daders. Voor deze strafaangifte is gekozen voor een opsomming naar daders, zijnde zowel overheidsinstanties als overheidsfunctionarissen. Deze opsomming is niet uitputtend. Voor een zowel meer volledige opsomming als een nadere onderbouwing van de begane strafbare feiten wordt hierbij uitdrukkelijk verwezen naar het reviewrapport strafvervolgning Vuurwerkkramp dat is opgesteld door Paul van Buitenen, een van de ondertekenaars van deze aangifte. Dit reviewrapport maakt integraal onderdeel uit van deze aangifte en zal in een elektronisch pdf-bestand (USB-stick) aan de politie Enschede worden overhandigd.

1. Ministerie van VROM

In de aanloop naar de Vuurwerkkramp was de regelgeving voor professioneel vuurwerk in transitie tussen de ministeries van VROM en V&W. Daar waar V&W van deze taken af wilde, had VROM geen haast deze over te nemen. Daardoor bestond ten tijde van de ramp een vacuum op het gebied van regelgeving voor de opslag en transport van zwaar voorwerk (ook wel professioneel- of evenementen-vuurwerk genoemd), waardoor er een gemankeerde regelgeving bestond en geen goede juridische basis bestond voor handhaving van de voorschriften, voor zover die überhaupt nog bestonden. Het ministerie VROM was duidelijk op de hoogte van de fouten in de wetgeving. Desondanks koos het ministerie er voor dit achter te houden tijdens het strafproces. Hierdoor zijn onschuldigen strafrechtelijk veroordeeld. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.6>.

2. Minister van VROM, Jan PRONK

Minister PRONK kreeg als minister in een vorig kabinet (hij was onafgebroken minister vanaf 1989) reeds de vuurwerkkramp in Culemborg 1991 mee. Als minister van VROM (1998 - 2002) was hij verantwoordelijk voor het boven aangegeven falen van zijn ministerie en de weigerachtigheid van VROM om de regelgeving van V&W over te nemen. Zie review <H.6>. Minister PRONK had een puinhoop onder zich. Deze werd na de ramp van 13 mei 2000 omgezet in dubieuze regelgeving rondom vuurwerkbedrijven. Noodmaatregelen werden wetten. Minister Pronk negeerde zijn eigen noodregelgeving met de opslag in een depot van in beslag genomen vuurwerk van SE Fireworks in Nederland. Op 18 januari 2001 verklaarde PRONK dat VROM niets met Culemborg 1991 van doen had, dat Culemborg 1991 indertijd in het kabinet niet aan de orde is geweest en dat rapportages van TNO nooit binnen VROM beschikbaar zijn geweest. Hij ventileerde in de pers dat vuurwerkimporteurs crimineel waren. PRONK heeft hiermee een onjuiste en tendentieuze verklaring afgelegd tegenover de commissie OOSTING.

3. Ministerie van V&W

Het ministerie van V&W bevond zich aan de spiegelzijde van het probleem dat VROM nog geen regelgeving had in de vorm van een Vuurwerkbesluit. In de aanloop naar de Vuurwerkkramp was V&W het wachten beu en had daarom eenzijdig de regelgeving voor professioneel vuurwerk laten verlopen. Daardoor bestond er ten tijde van de ramp een vacuum op dit gebied en handhaving onmogelijk was. Evenals VROM was het ministerie van V&W duidelijk op de hoogte van de fouten in de wetgeving. Desondanks koos het ministerie er voor dit achter te houden tijdens het strafproces. Hierdoor zijn onschuldigen strafrechtelijk veroordeeld. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.6>.

4. Minister van V&W, Tineke NETELENBOS

Als minister van V&W (1998 - 2002) was mevrouw NETELENBOS verantwoordelijk voor de falende Rijks Verkeers Inspectie (RVI). Zie review <H.2.1.8.1.1>, met name <H.2.1.8.1.1.5> Verslag vergadering VL/RVI met TNO/PML. Zij liet als minister haar ministerie de regelgeving voor evenementenvuurwerk overboord zetten terwijl VROM nog geen vervangende regelgeving had opgetuigd. Zie review <H.6> en met name <H.6.13>. Zij werd als minister door de vuurwerkbranche er meermaals op aangesproken dat de regelgeving niet in orde was, maar deed niets. Mevr. NETELENBOS zei dat haar voorgangers verantwoordelijk waren voor eventuele tekortkomingen. Als minister liet zij zich voorstaan op een leidende rol van Nederland tijdens een internationale

bijeenkomst in Geneve in juni 2001 betreffende de totstandkoming van internationale afspraken over vuurwerktransport. In werkelijkheid bleek Nederland hopeloos achterop te lopen.

Zie review <H.7.1.1.4> Praktijk en kennis in het buitenland.

5. Ministerie van Defensie

Binnen het ministerie van Defensie was een klein bureau aanwezig MILAN, dat als wettelijk adviseur was aangewezen voor het tot vergunnen bevoegde gezag, de gemeentes. De gemeente was bij de beoordeling van aanvragen voor de opslag van evenementen- en grotere hoeveelheden consumentenvuurwerk volledig overgeleverd aan de expertise van Bureau MILAN. Dit bureau functioneerde zeer slecht, de medewerkers waren incompetent en niet geschoold voor hun taak als wettelijk adviseur. Daarnaast hield het bureau zich bezig met oneigenlijke taken, die een belangentegenstelling opleverden met de officieel opgedragen taak van wettelijk adviseur. Met name het hoofd van MILAN, majoor Warner CELEN, maakte zich hieraan schuldig. De vaak bekritiseerde toepassing van zeecontainers voor de opslag van zwaar vuurwerk in een woonwijk is op advies van MILAN toegestaan. Dit is Dood-door-schuld. Vanwege de bekendheid met de opslag van zwaar vuurwerk in een woonwijk (vanaf 1993) en de risico's daarvan, kan ook voorwaardelijke opzet worden verondersteld. De rechtbank Almelo stelde in haar vonnis dat de ambtenaren van het defensiebureau MILAN hun taken als wettelijk adviseur op een zó onbegrijpelijke wijze hebben uitgevoerd dat dit strafverminderende werking heeft voor de directeurs van S.E. Fireworks.

Ondanks de wetenschap uit de Culemborgrapporten over de kracht van vuurwerkexplosies, de twijfel over de classificatie en de veiligheidsafstanden, die MILAN wél had ontvangen, koos MILAN er voor om zowel voor de ramp als na de ramp hierover te zwijgen. Dit had grote gevolgen voor de strafvervolgning van ondergetekende Bakker en mededirecteur Pater.

Het is de vraag of minister Hendrik Gerardus (Frank) DE GRAVE van defensie aan had mogen blijven indien de Kamer over alle gegevens had beschikt.

Zie in de reviewrapportage o.a. hoofdstuk <H.2.1.4>, <H.5.4.22.2>, <H.5.7.3.2>, <H.5.12.8>, <H.8.3.3.6>.

6. Ministerie van BZK

Het ministerie van BZK was de coördinator van alle acties door de ministeries kort na de ramp. BZK leidde daartoe vele coördinatievergaderingen tussen de ministeries. Daarbij speelde het DG Openbare Orde en Veiligheid van BZK, onder leiding van drs. A.H.Ch (Ton) ANNINK, een grote rol. Hierbij werd niet alleen aan beleidsmatige afstemming gedaan. Ook de inspecties van de betrokken ministeries, die theoretisch gesproken onafhankelijk onderzoek moesten verrichten naar de ramp, werden door BZK aangestuurd en gecoördineerd. Zo moest elke inspectiedienst vooraf een plan van aanpak maken met de voorgenomen activiteiten in het kader van het door hen te verrichten onderzoek. De Wet Openbaarheid Bestuur, die ervoor moet zorgen dat er inzage mogelijk is door burgers en journalisten in de gedragingen van de overheid, werd aan banden gelegd. BZK gaf instructies aan alle betrokken ministeries over de wijze waarop verzoeken om informatie moesten worden behandeld. De ministeries werden voorbereid op onthullingen door de pers. Echte onthullingen werden geduid als onaangenaamheden. Het MBT (Ministerieel BeleidsTeam) en het IBT (Interdepartementaal BeleidsTeam) vergaderden maandelijks. Het IBT functioneerde als ambtelijk voorportaal van het MBT. De (meest) betrokken departementen zijn: BZK, VROM, SZW, V&W, VWS, Justitie en Defensie. Het Ministerieel BeleidsTeam kwam op 5 juli 2000 bij elkaar om het werkplan van de commissie Oosting te bespreken. Er werd voorlopig beleid van kracht met verzwaring van regels die gelden voor de opslag van vuurwerk. De reden was dat de effecten van een explosie van vuurwerk groter zijn dan tot op de ramp van Enschede werd verondersteld. Dit kwam omdat de lessen van de vuurwerkexplosies in Culemborg niet ter harte zijn genomen. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.6.13>. Tevens heeft het ministerie van BZK, bij monde van de toenmalige Inspectie Brandweerzorg en Rampenbestrijding (IBR) in hun onderzoek verzwegen dat het verzaken van de wettelijk opgedragen taak van brandweerzorg in grote mate heeft bijgedragen

aan het ontstaan van de Vuurwerkramp. De controlerende organen Tweede Kamer, gemeenteraad en de commissie OOSTING hebben dit niet opgepikt.

7. Minister van Binnenlandse Zaken Klaas DE VRIES.

Minister Klaas DE VRIES schrijft op 16 mei 2000 aan de Tweede Kamer dat er twee gerechtelijke vooronderzoeken (GVOs) zijn geopend: een tegen een onbekende brandstichter en een tegen het bedrijf S.E. Fireworks dat het vuurwerk in opslag had. Dat zijn de twee meest voor de hand liggende oorzaken volgens de overheid en dus volgens het OM. Dit vroege moment waarop de minister van Binnenlandse Zaken aan de Tweede Kamer schreef dat er twee (GVOs) zijn gevorderd, een tegen een brandstichter en een tegen S.E. Fireworks, is opmerkelijk. Op dat moment zat het (in oprichting zijnde) Tolteam van de politie Twente op het spoor van een bedrijfsongeval als meest waarschijnlijke oorzaak. Gelet op de beschikbare statistiek van bedrijfsbranden, de plaats waarop de brand begon, het tijdstip, het afgestoken vuurwerk en berichten over werkzaamheden, was een bedrijfsongeval het meest waarschijnlijk. Niet brandstichting. En voor wat betreft een eventuele schuld van de directie van S.E. Fireworks bestond er op dat moment nog geen aanklacht. Het was zo dat indien op dat moment (16 mei 2000) de beide directeurs van S.E. Fireworks zich zouden melden er nog helemaal geen juridische basis was voor hun aanhouding. Die aanklacht moest nog worden geformuleerd.

Ziehier het begin van een tunnelvisie, van boven opgelegd, die het strafrechtelijk onderzoek en alle vervolgonderzoeken van de Vuurwerkramp heeft beheerst. beschrijving met bronverwijzingen in de reviewrapportage <H.1.3>, met name <H.1.3.1>.

8. Minister van Binnenlandse Zaken Johan REMKES

Minister REMKES heeft systematisch en jarenlang tot in de kleinste details onwaarheden verkondigd in de door hem ondertekende brieven en circulaire's aan de gemeenten, brandweerkorpsen en veiligheidsregio's in Nederland. Deze onwaarheden zitten ook in de antwoorden van minister REMKES op de in de reviewrapportage weergegeven Kamervragen over deze materie. Zie in de reviewrapportage het hoofdstuk <H.8.4>, dat in zijn geheel aan de gedragingen van minister REMKES is gewijd. Door de gedragingen van REMKES zijn de levens van brandweerlieden onnodig in gevaar gebracht en is de Tweede Kamer misleid. Dit gebeurt zelfs nog in 2019, doordat minister GRAPPERHAUS de foutieve circulaire over de blusvoorschriften voor vuurwerk uit november 2005, ondertekend door Remkes, nog steeds als uitgangspunt van beleid neemt.

9. Ministerie van Justitie

Anders dan BZK, had Justitie niet zozeer een aanwijzende rol naar andere ministeries, maar coördineerde Justitie de acties van de onderzoekende en opsporende instanties. Deze rol van Justitie betekende regie op het strafrechtelijk onderzoek naar de Vuurwerkramp. Dit blijkt uit de gedragingen van het OM, zie <H.2>, van de PGs zie <H.8.17> en <H.8.18>, van de achtereenvolgende ministers van Justitie, zie navolgende klachten over DONNER <H.8.6>, OPSTELTEN en GRAPPERHAUS <H.8.7> en van het NFI, zie <H.2.4>.

Zo is er een verslag aangetroffen van een vergadering gehouden op 11 september 2000, tussen alle bij de Vuurwerkramp betrokken onderzoeksdiensten. Plaats van bijeenkomst was het ministerie van Justitie, waarin het escalatiescenario van de ramp eenzijdig door justitie werd vastgesteld, lang voordat de daartoe ingestelde onderzoeken waren beëindigd en tot een conclusie kwamen. Dit is af te leiden uit de rol van het NFI bij de agenda en de verslaglegging. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.2.1.8.3.9>.

10. Minister Justitie Prof. mr. J.P.H. (Piet-Hein) DONNER

Zie review-rapportage hoofdstuk <H.8.6>, dat in zijn geheel aan de gedragingen van minister DONNER is gewijd. Door zowel verwijtbare nalatigheid, als de gedragingen van DONNER, is het strafrechtelijk onderzoek van de Vuurwerkkramp verder ontspoord i.p.v. gecorrigeerd. Hij heeft nagelaten de door hem ontvangen informatie over misstanden te verifiëren toen hem onrustbarend nieuws bereikte via advocaat mr. Plasman en heeft maanden daarna, toen burgemeester MANS hem zeer verontrust contacteerde, de opdracht gegeven voor een onderzoek van de rijksrecherche. Dit onderzoek bleek een informele agenda te hebben die haaks stond op de formele opdracht: de door het BIZ geconstateerde misstanden moesten worden ontkracht. Toen de Tweede Kamer daarover formeel werd geïnformeerd via gelekte informatie en de minister om opheldering vroeg, heeft minister DONNER herhaaldelijk de KAMER misleid en is een correctie van het ontspoorde strafrechtelijk onderzoek uitgebleven. Minister DONNER was als geen ander op de hoogte van de onrechtmatigheden binnen het strafrechtelijk onderzoek van de Vuurwerkkramp:

DONNER was al in een vroegtijdig stadium (januari 2003) als minister van Justitie schriftelijk op de hoogte gesteld door mr. Plasman (advocaat van ondergetekende Bakker) van een aantal ernstige strafbare feiten gepleegd binnen het opsporingsonderzoek van de Vuurwerkkramp.

DONNER werd ook door burgemeester Jan MANS benaderd (november 2003) toen Mans onverwacht werd geconfronteerd met de bevestiging van het feit dat de rechterlijke macht was misleid door OM en politie.

DONNER heeft via het college PGs de rijksrecherche ingeschakeld. De rijksrecherche kreeg geen opdracht tot neutraal en onafhankelijk onderzoek, maar moest en zou deze kritische bevindingen onder tafel werken en tevens de basis aanleveren voor strafrechtelijke vervolging van de twee klokkenluiders uit de politie die aan de oorsprong stonden van de kritiek op het strafrechtelijk onderzoek.

DONNER heeft vervolgens de Tweede Kamer in meerdere instanties misleid (in 2004, 2005 en 2006) door cruciale informatie te onthouden en voor te spiegelen dat de uitkomsten van het rijksrechercheonderzoek de enig juiste uitkomsten waren.

11. Minister Veiligheid & Justitie Ivo OPSTELTEN.

Op de VerEsal persconferentie van 23 nov 2011 worden bijna alle openstaande onderzoeksvragen afgerond en gesloten verklaard. Wel geeft burgemeester DEN OUDSTEN aan dat minister OPSTELTEN een verzoek van hem (DEN OUDSTEN) in overweging heeft om alle zeven tot dan toe verrichte onderzoeken naar de Vuurwerkkramp alsnog te laten evalueren. Want dat zou goed zijn. Er is nadien echter nooit meer iets vernomen, niet van de burgemeester en niet van de minister. Dit is onbehoorlijk bestuur of bewuste misleiding, afhankelijk van de opzet.

Op 1 oktober 2010 deed de bestuursrechter te Almelo uitspraak in het verzoek van ondergetekende Paalman om vrijgave van de getuigenverklaringen van het BIZ en de rijksrecherche. In het besluit van de bestuursrechter tot gedeeltelijke vernietiging van de weigering van vrijgave stelde de rechter onder meer dat:

(Begin citaat:) Het kan ? niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest dat bij een ? door de overheid uitgebracht rapport, openbaarmaking kan worden geweigerd met een beroep op onevenredige benadeling van de staat. ? , bijzondere omstandigheden daargelaten. ? Anders zou openbaarmaking van ieder overheidsrapport en achterliggende documenten ? kunnen worden geweigerd, hetgeen niet ? volgens het uitgangspunt van de WOB is. Dit geldt temeer indien sprake is van een onderzoek naar vermeend disfunctioneren bij justitieel optreden van de overheid. (Einde citaat)

Ondanks dit zwaarwegende punt van de bestuursrechter, dat het belang van vrijgave van documenten zwaar weegt wanneer het gaat om vermeend disfunctioneren bij justitieel optreden van de overheid, ging minister Opstelten onmiddellijk in beroep om de vrijgave alsnog tegen te houden.

De Raad van State deed op 30 april 2014 uitspraak op het verzoek van Paalman om vrijgave van rapportage en stukken van het VerEsal feitenonderzoek uit 2011. De Raad van State wees dat verzoek categorisch af. De dag erna reageert minister Opstelten tijdens een interview tot drie maal toe dat het goed is om een streep te zetten onder het dossier van de Vuurwerkramp en dat het nu eindelijk gesloten kan worden. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.2.10.5.3.10>.

12. Minister Justitie & Veiligheid Ferd GRAPPERHAUS

Prof. mr. dr. F.B.J. (Ferd) GRAPPERHAUS heeft in lijn met zijn ambtsvoorgangers de Tweede Kamer misleid betreffende de blusvoorschriften. Hij hield de Kamer voor dat een brand bij een vuurwerkopslag door de brandweer te behandelen is als een normale brand (offensief blussen met water), terwijl eenmaal brandend vuurwerk niet met water is te blussen, zelfs niet bij totale onderdompeling. Na aanhoudende Kamervragen hierover zag GRAPPERHAUS zich uiteindelijk genoodzaakt een aantal onderzoeken te laten uitvoeren door de vaste adviesinstanties van de regering, IFV, 2 inspecties en het RIVM. In het geval van het IFV staat reeds vast dat het onderzoek gecompromitteerd is. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.8.7>. Zie ook de 2 brieven die een van de ondertekenaars (Van Buitenen) hierover in september en oktober stuurde naar het IFV en naar minister GRAPPERHAUS.

13. Openbaar Ministerie

De arrondissementen Almelo, Zwolle, Arnhem, Groningen en Rotterdam van het Openbaar ministerie zijn betrokken geweest bij de onderzoeken naar de Vuurwerkramp. Het Openbaar Ministerie was gedurende het eerste jaar na de ramp met twee officieren van justitie (Herman STAM en Arie DE MUIJ) en/of een parketsecretaris (Wim WIJGA) dagelijks aanwezig bij de leiding van het Tolteam voor aansturing en als aanspreekpunt voor het Tolteam. Het OM is dus zowel formeel in naam, als praktisch in de uitvoering verantwoordelijk en aanspreekbaar, als leider en controleur van het strafrechtelijk onderzoek, voor alle misdragingen en omissies van het onderzoek. Daarnaast heeft het OM aantoonbaar bij de politie meermaals zelf aangestuurd op verwijtbare keuzes en aangezet tot verkeerde onderzoeken. Dit niet alleen strafrechtelijk, maar zelfs ook in het intern tuchtrechtelijk traject van het politiekorps. Het OM heeft door alle onderzoekssporen heen verkeerde beslissingen genomen aangaande de keuze van vervolging. Dit is bij uitstek het OM zwaar aan te rekenen. Met name zaaksofficier van justitie mr. Herman STAM tijdens het strafrechtelijk onderzoek in eerste aanleg voor de rechtbank Almelo, advocaat-generaal mr. A.C.M. (Albert) WELSCHEN tijdens het onderzoek bij het gerechtshof Arnhem, zie review <H.2.7.4> en officier van justitie Landelijk Parket Rotterdam mr. Henk VAN DER MEIJDEN, die leiding gaf aan het 1e rijksrechercheonderzoek (2004), zie <H.2.9>, hebben een belangrijke ondermijnende rol gespeeld. Een samenvattend overzicht:

a. Strafrechtstraject-1: Tegen een brandstichter. Er moest van het OM een brandstichter komen. Het OM zelf zette het Tolteam op het spoor van een geschikte kandidaat-brandstichter Andre de Vries. Slecht matchende kenmerken werden door het OM omzeild om zodoende het Tolteam op de verdachte te kunnen zetten. Het motief dat het geen bedrijfsongeval mocht zijn, is gelegen in het buiten beeld willen houden van de regelgeving. Het uitgangspunt van vervolging, een goede regelgeving, moest overeind blijven. Een bedrijfsongeval daarentegen had ook onderzoek geïnitieerd dat de tekortkomingen aan de regelgeving had blootgelegd. Zie bijvoorbeeld review <H.2.5> Falende regelgeving en <H.2.9.5.3> In beeld komen De Vries.

b. Strafrechtstraject-2: Tegen S.E. Fireworksdirectie. Niet het eerste vlammetje was de focus van onderzoek, maar de (vermeende) overtredingen van de milieuvergunning door de S.E. Fireworksdirectie waren belangrijk. Daarmee kon het beeld van de regelgeving voor vuurwerk in Nederland, als zijnde correct, overeind blijven en waren de vermeende inbreuken op de milieuvergunning de oorzaak van de ramp.

Zaakofficier mr. Herman STAM was zo enorm gebeten op ondergetekende Bakker dat hij daarbij alle realiteit uit het oog verloor. Slechts enkele voorbeelden:

Op 18 mei 2000 wordt door OvJ STAM een internationaal opsporingsbevel uitgevaardigd tegen ondergetekende Bakker, terwijl Bakker al die tijd net over de grens in het ziekenhuis lag te Gronau (D). Hij kreeg daar bezoek van collegas, familie, advocaat en de pers stond voor de deur. Ondergetekende Paalman wilde samen met collega De Roy van Zuydewijn bij Bakker op bezoek, maar dat mocht niet van de hiërarchie. Een internationaal opsporingsbevel is een zwaar middel dat tegen gevluchte zware criminelen wordt ingezet. OvJ STAM pleegt hier Misbruik van recht.

OvJ STAM stond op 23 mei 2000 schuimbekkend voor ondergetekende Bakker te briesen dat hij (STAM) hem (ondergetekende) wel klein zou krijgen.

In het OM-jaarverslag 2000 arrondissement Almelo doet zaakofficier STAM uitspraken over de ergerlijk leugenachtige houding van ondergetekende Bakker. Het vaste verhoorkoppel dat ondergetekende 85x heeft ondervraagd was hierover zo verbaasd dat zij per proces-verbaal lieten vastleggen dat zij ondergetekende nooit op een echte leugen konden betrappen.

Hoofdofficier mr. Roelof-Jan MANSCHOT gaf een persconferentie op 19 april 2001. Op die persconferentie werd bekend gemaakt dat de tenlastelegging van het OM tegen S.E. Fireworks werd verzwaard van milieuovertredingen naar Dood-door-schuld wegens Te-veel-en-te-zwaar vuurwerk. Daarbij gebruikte MANSCHOT de beeldspraak dat een over de schutting geworpen lucifer niet zo n ramp tot gevolg mag kunnen hebben. Manschot deed deze bekendmaking terwijl hij wist dat het Tolteam tot dan toe nog strafrechtelijk onderzoek deed naar door de gemeentelijke overheid gepleegde strafbare feiten, waarbij eerder die maand nog gemeenteambtenaren waren verhoord als verdachte. Het OM poetste dit van tafel.

Zie bijvoorbeeld review <H.1.3.3> Vervolgingsbeslissingen door het OM en <H.2.1.8> S.E. Fireworks wel vervolgen.

c. Strafrechttraject-3: Tegen de S.E.F. werknemers. Dit onderzoek is nooit afgerond, want er was te veel risico op een bedrijfsongeval wanneer de aanwijzingen voor werken op zaterdag zouden worden uitgediept. Zodra er volgens het OM een brandstichter was gevonden in de persoon van Andre de Vries, werden de onderzoeken naar de werknemers abrupt gestopt en de alibis dicht verklaard. Werknemers die voor nader onderzoek in aanmerking kwamen waren: Hennie KLOPPENBORG (overleden), Jan PATER (overleden), Andre en Marco DE JONG, alsmede mede-eigenaar/directeur Willy PATER en zijn partner Marion SCHIPPERS. Zie bijvoorbeeld review <H.7.1.9> Bedrijfsongeval bij S.E. Fireworks.

d. Strafrechttraject-4: Tegen Harm en Anette SMALLENBROEK, de vorige eigenaren van S.E. Fireworks (toen BV). Het OM heeft het Tolteam nooit het mogelijke motief van SMALLENBROEK voor brandstichting laten onderzoeken (intellectueel ouderschap van SMALLENBROEK). Dit motief was overduidelijk en meervoudig aanwezig. Het feit dat SMALLENBROEK ten tijde van de ramp op Malta in een hotel verbleef was reden voor het Openbaar Ministerie om hem buiten onderzoek te laten. De onderzoekers zijn weliswaar op Malta in het hotel geweest om de aanwezigheid van SMALLENBROEK op 13 mei te verifiëren, maar zij hebben verzuimd om ter plaatse de telefoongegevens van de hotelkamer te vragen.

Zie bijvoorbeeld review <2.1.7> Oud-eigenaar Smallenbroek niet vervolgen.

e. Strafrechttraject-5: Tegen de gemeente Enschede. Het milieuteam van het Tolteam heeft wel opsporingshandelingen verricht aangaande de gemeente, maar het OM wenste op basis daarvan niet tot vervolging over te gaan. Zie bijvoorbeeld review <H.2.1.2> Gemeente Enschede niet vervolgen.

f. Strafrechttraject-6: Tegen de rijksoverheid. Het OM heeft nooit opsporingstrajecten opgestart tegen onderdelen van de rijksoverheid die mogelijk strafbare feiten hadden gepleegd, dan wel strafbaar nalatig waren geweest bij de uitvoering van wettelijke taken. Te noemen zijn VROM, V&W, Defensie, BZK en Justitie. Zie bijvoorbeeld review <H.2.5> Falende regelgeving, <H.4.4> Motieven van het OM, <H.6> Vuurwerkregelgeving van VROM en V&W. Met name <H.6.13> Interne notities betrokken ministeries.

g. Tuchtrecthttraject: Tegen de beide melders van misstanden binnen de politie Twente Paalman en De Roy van Zuydewijn. Niet de politie, maar het OM initieerde het tuchtrechtelijk onderzoek van de korpsleiding tegen de beide klokkenluiders. Dit betrof zowel het intern politieonderzoek (BIZ Gelderland-Midden), als het rijksrechercheonderzoek. Zie voor de details van de uitschakeling van beide melders de review <H.2.7> Neutraliseren Paalman en De Roy van Zuydewijn.

h. Officier van Justitie Patricia v.d. VALK: doet op 10 oktober 2000 een opmerkelijke getuigenis bij de commissie OOSTING. Zij getuigt van haar inzicht dat zij al het eerste uur na de ramp al fietsend door Enschede wist dat er sprake was van brandstichting. Mevr. v.d. VALK bezat klaarblijkelijk een exceptioneel inzicht op 13 mei, want verder ging iedereen in het veld uit van het gebruikelijke scenario van een bedrijfsongeval. Maar wanneer wij de verklaring van mevrouw v.d. VALK in de tijd plaatsen, 10 oktober 2000, dan weten we achteraf dat zij enkele dagen ervoor was betrokken bij een poging van het Openbaar Ministerie om Andre de VRIES als kandidaat-brandstichter de opsporing binnen te krijgen. Dit verklaart ineens in menselijke termen waarom mevr. v.d. VALK dacht op 10 oktober veilig te kunnen verklaren dat er sprake was van een brandstichter. Zie hierna onder het punt Binnenloodsen brandstichter en de review onder <H.3.5.2.10>.

i. Rijksrechercheonderzoek (2004): Hoewel aan de oppervlakte alles aan dit onderzoek in orde leek, blijkt bij nadere beschouwing van de nooit vrijgegeven achterliggende documenten (gelekt naar ondergetekende PvB) dat waarheidsvinding nooit de bedoeling is geweest van dit onderzoek. Het is zowel het OM als de rijksrecherche aan te rekenen dat men zich voor een dergelijke agenda heeft laten gebruiken. Zie bijvoorbeeld review <H.2.9>.

j. Hoofdofficier HENDRIKS: kreeg op 5 september 2007 voorgelegd de vraag waar de in het strafdossier onvindbare Weges-verklaringen, die zijn afgelegd bij de brandweer de ochtend na de ramp, zijn gebleven. Kwam geen antwoord meer op.

k. Feitenonderzoeken 2010-2012: Het OM voelde zich uiteindelijk op 10 mei 2010 gedwongen om alsnog een oriënterend feitenonderzoek op te starten, nadat een nieuwe getuigenverklaring alsnog in de richting van een bedrijfsongeval wees. Deze feitenonderzoeken waren vooringenomen en gericht op het gesloten houden van het Vuurwerkrampdossier. De onderzoeksopdrachten werden daarop aangepast.

Officier van Justitie Fred WESTERBEKE kreeg eind 2011 van voorzitter PGs BOLHAAR het verzoek om het Daslook onderzoek te laten verrichten door reeds eerder betrokken rijksrechercheurs. Deze hadden in 2004 reeds meegewerkt aan een onderzoeksrapport waarbij strafbare feiten zijn gepleegd. Dit verzoek blijkt te zijn ingewilligd. Dit is een inteeltachtige wijze van feitenonderzoek doen, wanneer rijksrechercheurs hun eigen fouten mogen herbevestigen. Zie reviewrapport <H.2.10.6>.

Officier van justitie Cassandra WESTERLING-DIDERICH kreeg begin 2012 opdracht voor het Daslook onderzoek. Ondergetekende Paalman heeft zich verschillende keren gemeld bij deze officier en bij haar onderzoeksteam om te worden ondervraagd. Hij kreeg uiteindelijk via voorlichter Kirsten WILD te horen dat officier van justitie WESSELING de heer Paalman niet wenste te spreken omdat zij (de officier) objectief wenste te blijven.

Hoofdofficier van Justitie Bob STEENSMA presenteerde op 6 december 2012 de uitkomsten van het Daslook-onderzoek. Hij is medeverantwoordelijk voor de strafbare feiten die zijn begaan in het kader van dat onderzoek.

Zie voor een analyse van de feitenonderzoeken Esaltato (2010), VerEsal (2011) en Daslook (2012) het reviewrapport in het hoofdstuk <H.2.10> Feitenonderzoeken 2010-2012. Hierbij spelen het college PGs en de rijksrecherche wederom een sleutelrol.

Officier van Justitie Johan KLUNDER wees bij brief van 27 april 2012 de strafaangifte af van ondergetekende Bakker, naar nu blijkt op onterechte gronden.

Hoofdofficier van Justitie Hessel SCHUTH ontving ondergetekenden Bakker, Paalman en

een zestal andere personen bij gelegenheid van het doen van aangifte van strafbare feiten gepleegd door officier van justitie mr. Herman STAM en drie leidinggevendenden van het Tolteam. Dit was op 30 november 2010. De heer SCHUTH stond er achteraf op aan Bakker en Paalman mee te delen dat het gesprek nooit had plaatsgevonden.

l. Culemborglessen: Het OM heeft de oorspronkelijke lessen uit de vuurwerkexplosie in Culemborg (1991), die zouden hebben geleid tot niet-vervolgning van het vuurwerkbedrijf, verdraaid tot lessen die de basis legden voor de vervolging van het vuurwerkbedrijf. De oorspronkelijke lessen hadden aangetoond dat niet het vuurwerkbedrijf maar juist de overheid de ramp viel te verwijten. Door een les te verzinnen over het veranderen van klasse 1.3 vuurwerk in massa-explosief vuurwerk en door de voorraadreconstructie daar op te laten aansluiten, verkreeg het OM een goede basis voor veroordeling van het bedrijf op basis van Te-veel-en-te-zwaar vuurwerk in opslag op de rampdag. Zie het reviewrapport <H.2.2> Vuurwerkexplosie Culemborg.

m. Vrijwaring Brandweer: Het OM heeft de brandweer bewust buiten het strafproces gehouden. Dat was niet moeilijk, want de brandweer had een zware tol betaald voor zijn inzet met vier overleden brandweerlieden. Daarmee was de brandweer feitelijk onaanraakbaar. Het motief om de brandweer buiten vervolging te houden was tweeledig. Ten eerste had burgemeester Jan MANS openlijk zijn lot verbonden aan de beoordeling van het brandweeroptreden. Bij een negatief oordeel zou MANS opstappen en er is vastgesteld dat dit aftreden van MANS ook repercussies zou hebben voor de verantwoordelijke bewindslieden in Den Haag. Ten tweede was het optreden van de brandweer inderdaad slecht geweest. Door het negeren van veiligheidsaanduidingen, veiligheidsafstanden en internationale regelgeving, had de brandweer een totaal verkeerde wijze van inzet gekozen (offensief i.p.v. defensief). Dit heeft het aantal slachtoffers verhoogd en ook de schade aanzienlijk verhoogd. Zie het reviewrapport <H.2.1.3> Brandweer niet vervolgen, <H.2.1.9> Bestuurskunde i.p.v. Strafrecht en <H.8.8.2> Oppervlaktebrand en Vuurstorm.

n. Incompleet houden strafdossier: Het OM heeft op verschillende terreinen verzuimd de juiste gegevens toe te voegen aan het strafdossier. Soms vielen zij daarbij door de mand (zie <H.2.7.5> Regiezitting gerechtshof, maar meestal slaagde het OM in zijn opzet. Zo zijn succesvol door het OM dossiers buiten de rechtbank gehouden betreffende Culemborg, de brandweer, het conflict tussen S.E. Fireworks met oud-eigenaar Smallenbroek en betreffende het grondbedrijf, o.a. met betrekking tot het gevestigde voorkeursrecht. Zie reviewrapport <H.2.6> Bewust incompleet strafdossier.

o. Sturing onderzoek. Het Openbaar Ministerie krijgt van het Tolteam 29 mei 2000 te horen dat het door de gemeente aan politie/OM overhandigde dossiers m.b.t. S.E. Fireworks niet compleet zijn, maar waarschijnlijk geschoonde dossiers zijn. Zie review figuur 14. Het gaat o.a. om de dossiers m.b.t. de (door de gemeente tegengehouden) verplaatsing van S.E. Fireworks, de vergunningverlening en de geheime grondonderhandelingen tussen de gemeente Enschede en oud-eigenaar SMALLENBROEK. Op dezelfde dag vindt er een coordinatiebijeenkomst plaats tussen OM, Tolteam en NFI, waarin wordt afgesproken dat de oorzaak van de brand en de escalatie tot ramp gekoppeld moeten zijn aan de bepalingen in de milieuvergunning. Ook dient de mogelijkheid van een Stofexplosie te worden ontkracht. Dit alles ter voorkoming van vrijspraak. Zie review figuur 80. Dit is een ambtsmisdrijf en aanzetten tot valsheid in geschrifte.

p. Binnenloodsen brandstichter. Niet het Tolteam, maar het Openbaar Ministerie nam het initiatief tot het binnenhalen van Andre de Vries (overleden) als verdachte van brandstichting.

Volgens de officiële versie van de feiten komt spontaan getuige Bennie VAN KLINGEREN het politiebureau binnengewandeld, al dan niet na een telf. afspraak, die meldt dat een vage kennis van hem wel eens iets met de ramp te maken kan hebben. Op basis van de gegevens van VAN KLINGEREN vindt men Andre de Vries in de politiesystemen voor een eerdere poging tot brandstichting en is hij een perfecte kandidaat-brandstichter van de Vuurwerkram্প. In alle transparantie wordt onderzoek gepleegd en op 26 jan 2001 wordt De Vries aangehouden.

De vermoedelijke gang van zaken is anders. N.a.v. een getuigenverklaring over een wegrennende man in een rode broek herinnert rechter Jans OLTHOF zich een dossier van een brandstichter (A. de Vries) waarin een man met een rode broek voorkomt. Het probleem is dat het signalement van de wegrennende man totaal niet overeenkomt met dat van De Vries. Daarop zal het Tolteam niet aanslaan. De compositietekening van de wegrennende man wordt op 9 oktober 2000 gemaakt. Dat is drie dagen later dan dat rechter OLTHOF getipt heeft n.a.v. de compositietekening die hem werd getoond (volgens zijn zeggen) door officier van justitie Patricia van der VALK, zie review <H.3.5.2.10>. Om het probleem van het niet-gelijkend signalement op te lossen, wordt er niet getipt op De Vries, maar op VAN KLINGEREN, een kleine crimineel en goede kennis van De Vries, met antecedenten die liggen op het werkterrein van OLTHOF. Wanneer VAN KLINGEREN dan op De Vries tipt, waarbij hij voorgeeft De Vries nauwelijks te kennen, is dat een eigenstandige aanwijzing waarbij het probleem van het niet-passende signalement wegvalt. VAN KLINGEREN wordt dan gevraagd om te getuigen en wordt meermaals bezocht door rechercheur Dick MAANDAG, zonder dat daarvan verslag wordt opgemaakt en zonder getuigen. Het is niet uitgesloten dat niet Van KLINGEREN het Tolteam voorziet van informatie, maar dat rechercheur MAANDAG de getuige Van KLINGEREN voorziet van de gegevens nodig om bij De Vries uit te komen. Collega rechercheur Willem SCHREURS levert daarna aan rechercheur MAANDAG een set kleren die beantwoordt aan het signalement van de wegrennende man, terwijl de van De VRIES in beslaggenomen kleren anders zijn en in werkelijkheid nog bij een andere collega in opslag liggen, die op dat moment nog van niets weet. Verklaringen die dit bevestigen zijn volledig genegeerd. Zowel door rijksrecherche als door de nakomende feitenonderzoekers. Er start onder aansturing van rechercheur Piet BAKKER (overleden) een verborgen parallel onderzoek op De Vries, waarbij rechercheur MAANDAG de belangrijkste rol vervult en andere Tolteamrechercheurs geen inzage hebben. De bevindingen uit dit parallelle ongecontroleerde traject vormen de basis van de aanhouding van De Vries. Tegelijk worden alle onderzoeken naar een bedrijfsongeval onafgemaakt afgebroken. Later zal nog blijken dat er meerdere rode broekjes met verschillende kenmerken binnen het onderzoek hebben gefigureerd als bewijs. Deze feiten vertegenwoordigen o.a. ambtsmisdrijf, vals opmaken van processen-verbaal en samenspanning ter misleiding van de rechter. Zie review <H.2.9.5.3> In beeld komen A. de Vries.

Zie voor de algehele onderbouwing en bewijzen van de strafrechtelijk verwijtbare OM-gedragingen het reviewrapport van ondergetekende Van Buitenen in de hoofdstukken: <H.1> Inleiding, samenvatting en uitleg, <H.2> De gedragingen van het OM, <H.4> Motief OM, <H.5> Tunnelvisie OM, <H.8.1> Toezicht op het OM, <H.8.2> Tunnelvisie definitie en de hoofdstukken <H.8.17> en <H.8.18> betreffende het college PGs.

14. College van procureurs-generaal

Achtereenvolgende voorzitters college PGs:

a. Jhr. J.L. (Joan) de WIJKERSLOOTH DE WEERDESTEYN (1999-2005) is eind 2003 door minister DONNER benaderd met het verzoek de rijksrecherche in te schakelen na de alarmerende tussenconclusies van het BIZ-Gelderland-Midden dat:

(begin citaat) Leidinggevend en uitvoerend in het strafrechtelijk onderzoek tegen de brandstichter bewust de rechterlijke macht hebben misleid (einde citaat).

Tegen de formele opdracht in heeft de rijksrecherche toegewerkt naar het ontkrachten van deze conclusie van het BIZ. Daarbij heeft de rijksrecherche aantoonbaar belangrijke feiten, die de conclusie van het BIZ juist bevestigden, onbesproken gelaten in hun onderzoeksrapport. De WIJKERSLOOTH informeerde DONNER van dit eindresultaat vóórdat de driehoek Twente werd geïnformeerd. Het heeft er alle schijn van dat DONNER en De WIJKERSLOOTH een doofpotoperatie hebben laten uitvoeren door de rijksrecherche. Zie reviewrapport <H.2.9> Inzet en sturing rijksrecherche.

Ook van belang is het feit dat het college van PGs onder het voorzitterschap van DE WIJKERSLOOTH in januari 2001 opdracht gaven aan het OM Almelo om de overheid buiten vervolging te houden, zonder dit al publiekelijk bekend te maken. dat gebeurde pas in april 2001. In de tussentijd voerde het Tolteam nog opsporingsonderzoek uit jegens de gemeentelijke overheid.

b. H.N. (Harm) BROUWER (2005-2011) was voorzitter PGs ten tijde van het door de Tweede kamer opgedragen onderzoek aan mr. A. HERSTEL over de berichtgeving van DONNER aan de Tweede Kamer. Deze informatie was misleidend, maar mr. HERSTEL kreeg dit niet boven water wegens onvoldoende inzage. Ook was BROUWER Vz. PGs tijdens de eerste twee feitenonderzoeken Esaltato (2010) en VerEsal (2011). Deze feitenonderzoeken kenden veel discrepanties tussen de werkelijke bevindingen die informeel lekten en de formele bevindingen die een doofpot waren. Er waren lange discussies over de opdrachtomschrijving van met name het VerEsal-project dat de vele informele bevindingen uit Esaltato moest onderzoeken en inblikken. BROUWER moet als voorzitter PGs hier een vooraanstaande rol hebben gespeeld. Tenslotte doet BROUWER in januari 2010 bij een Radio-1 interview onterechte en negatieve uitslatingen over ondergetekende, tevens Tolteam klokkenluider, Jan Paalman. Zie ook onder het punt OIO waarvan BROUWER voorzitter was na zijn Pg-periode. Zie reviewrapport blz. 1.275 Harm Nanne BROUWER.

c. H.J. (Herman) BOLHAAR (2011-2017) heeft bij brief d.d. 24 november 2011 gericht aan de Hoofdofficier van Justitie te Rotterdam mr. Fred K.G. Westerbeke opdracht tot het rijksrechercheonderzoek Daslook, met daarin de volgende citaten:

(Begin citaat) Het College geeft u hierbij de opdracht het evaluatieonderzoek ? te laten uitvoeren, ? en een team van reeds eerder betrokken rechercheurs samen te laten stellen. ? Bij brief van heden heb ik de minister van Veiligheid en Justitie op de hoogte gesteld van deze opdracht. Graag wordt het College door u op de hoogte gehouden van de voortgang van het onderzoek. (einde citaat).

Hieruit wordt duidelijk dat BOLHAAR wil dat het afrondende feitenonderzoek wordt uitgevoerd door eerder in 2004 betrokken rijksrechercheurs, die dus in feite zichzelf gaan controleren gelet op de overgebleven onderzoeksvragen. Dit Daslook onderzoek blijkt inderdaad niets meer dan een farce. Zie daartoe reviewrapport <H.2.10.6> Feitenonderzoek Daslook (2012).

d. G.W. (Gerrit) VAN DER BURG (2017-heden) heeft tot op heden alle schriftelijke benaderingspogingen van ondergetekende van Buitenen laten afwimpelen door zijn ondergeschikten en collegas. De inhoud van de correspondentie gericht aan VAN DER BURG was dusdanig dat er onmiddellijk actie had moeten worden ondernomen om de ernst van het door ondergetekende gesignaleerde probleem te onderkennen. In de plaats daarvan heeft VAN DER BURG de afhandeling overgelaten aan een ondergeschikte jurist, die al tien jaar op het vuurwerkkrampdossier zat en daarom medeplichtig kon zijn aan de gesignaleerde ernstige onrechtmatigheden. Het antwoord dat door deze jurist werd geformuleerd, nadat hij (volgens eigen zeggen) het reviewrapport maandenlang minutieus had bestudeerd.

Zie verder o.a. de hoofdstukken <H.8.17> en <H.8.18> van de review.

15. Korps Nationale Politie,

Inclusief de betrokken rechtsvoorgangers zoals het politiekorps Twente, het KLPD en de overige politiekorpsen die in het Tolteam participeerden.

Met name de volgende politiefunctionarissen:

a. Korpschef politie Twente Piet DEELMAN. Misbruik van vertrouwen van beide melders van misstanden. Geven van bedrieglijke opdracht. Het negeren, tegenwerken en belachelijk maken van interne melders van misstanden. Proberen te voorkomen dat zij getuigen voor het gerechtshof. Inzet zeer zware middelen om hen tot zwijgen te brengen. Beeindiging van hun arbeidsovereenkomst onder zware druk, terwijl zij moesten tekenen voor een eervol ontslag met wederzijds goedvinden, hetgeen later onmogelijk meer aanvechtbaar is.

b. Commissaris Rik de BOER, Algemeen leider van het Tolteam. De BOER was een pas benoemde onervaren chef van de recherche die, onder de in strafzaken onervaren zaaksofficier STAM, de leiding kreeg over het grootste naoorlogse rechercheonderzoek tot dan toe. Hij was onbekwaam en heeft niet ingegrepen bij de onrechtmatigheden die onder zijn neus gebeurden. Naast de elders in deze aangifte benoemde feiten is een voorbeeld de in Nederland toegepaste verhoortechniek, die niet alleen ook bij Andre de Vries(overleden) is toegepast, maar die bij De Vries(overleden) volledig ontspoorde, en die tunnelvisie in de hand werkt. Zie reviewrapport <H.8.16>.

c. Inspecteur Hans KAMPERMAN zorgde ervoor dat een voor De Vries(overleden) ontlastend telecom-Pv buiten het strafrechtelijk dossier werd gehouden, totdat collega Paalman hem dwong het Pv toch op te laten nemen. De bevindingen van de rijksrecherche hierover zijn bij de review van nul en generlei waarde gebleken. KAMPERMAN verklaarde onder ede bij het gerechtshof dat de historische gegevens van de gsm die aan De Vries(overleden) werd toegeschreven pas eind febr./begin mrt.2001 bekend werden, waardoor toen pas het vermoeden rees dat deze gsm niet bij De Vries(overleden) zat ten tijde van de ramp. Echter de paalgegevens van 13 mei 2000 waren in juni 2000 al binnen en de acht vermeldingen van die gsm lieten zien dat deze gsm niet bij De Vries(overleden) zat. Nooit heeft deze gsm als bewijs kunnen dienen voor aanhouding De Vries(overleden), hetgeen echter wel gebeurde. KAMPERMAN pleegde hier opzettelijk meened en misleidde de rechter om te verdoezelen dat de aanhouding op grond van de gsm onterecht was. Verder is niet uit te sluiten dat de gsm-gegevens van oktober 2000 - januari 2001, of niet zijn opgevraagd, of zijn achtergehouden, omdat dan kon blijken dat deze ontlastend waren voor De Vries(overleden). Dhr. KAMPERMAN heeft ook een verklaring afgelegd voor het gerechtshof Arnhem over het tijdstip van ca. 13u30, dat dhr. KLOPPENBORG(overleden) op de rampdag op het terrein van SE Fireworks zou zijn geweest. Echter op dat tijdstip ca. 13u30 was de heer KLOPPENBORG(overleden) bij ondergetekende Bakker thuis, in het bijzijn van een timmerman, schilder en familieleden. Dhr. KLOPPENBORG(overleden) is daar tot 14u00 à 14u10 geweest. Ook op dit punt is de verklaring van KAMPERMAN meinedig en betekent misleiding van de rechterlijke macht.

d. Inspecteur Cees MIJWAART (overleden): Het vervalsen van een getuigenverklaring. Het onder druk zetten van getuigen. Het beschermen van (de hem uit privekring bekende) verdachte van meened KLOPPENBORG en hem herinneren aan zijn zwijgrecht wanneer hij wilde gaan verklaren bij ondervragingen over zijn gedragingen op het terrein van S.E. Fireworks direct voorafgaande aan de ramp.

e. Brigadier Piet BAKKER (overleden) gaf leiding aan het parallel onderzoek binnen het Tolteam dat zonder toegang noch medeweten van de overige Tolteam-rechercheurs werd uitgevoerd door een klein groepje rechercheurs naar Andre De Vries. Door de mutaties van dit parallelle onderzoek te noteren in een afzonderlijk journaal, werd dit onderzoek onttrokken aan de normale interne toetsing tussen collega-rechercheurs, die wel plaatsvindt bij mutaties in het algemene journaal. De bevindingen van de rijksrecherche hierover zijn van nul en generlei waarde gebleken.

f. Technisch rechercheur Klaas BERENST, opereerde als Technisch Rechercheur (TR) alleen binnen het Tolteam waarbij hij een aanbod om bijstand afsloeg. Fouten die BERENST maakte waren daardoor moeilijk te corrigeren, zoals zijn ontkenning dat de zeecontainers waarin vuurwerk lag opgeslagen, houten bodems hadden die door konden branden.

g. Rechercheur Dick MAANDAG heeft een merkwaardige rol gespeeld bij het binnenhalen van Andre de Vries(overleden) als verdachte, waarbij hij solistisch optrad binnen het selecte groepje rechercheurs, dat op De Vries(overleden) zat. Daarbij heeft hij gegevens uitgewisseld met een cruciale getuige (VAN KLINGEREN) zonder dat daarvan verbaal is opgemaakt, waardoor het niet meer te achterhalen is hoe VAN KLINGEREN aan zijn (vaak tegenstrijdige) informatie kwam over De Vries(overleden). Het BIZ meldde in haar rapportage dat MAANDAG als mogelijke verdachte gehoord zou moeten worden. De bevindingen van de rijksrecherche hierover zijn van nul en generlei waarde gebleken. Daar waar het BIZ adviseerde om MAANDAG als verdachte te horen, hanteerde de rijksrecherche zelfs een onderzoekslijn waarbij de verklaringen van MAANDAG als kern werden aangenomen, waaromheen een these werd gebouwd. MAANDAG heeft zich schuldig gemaakt aan het bij de keel grijpen van een verdachte, hem zonder reguliere maaltijd laten ondervragen, waarbij hij hem met een bierlucht in zijn gezicht blies.

h. Rechercheur Willem SCHREURS, had nog eerder in beslaggenomen kleding liggen van Andre de Vries, die als verdachte het opsporingsproces ingewerkt moest worden. SCHREURS zocht kleding bij elkaar conform de even tevoren afgelegde getuigenverklaring van mevrouw Lessow-v.d. Molen (overleden). Dit is een ambtsmisdrijf, met meened en misleiding van de rechter.

i. Commissaris Lute NIEUWERTH: Rol bij feitenonderzoek 2011. Dubbelzinnige houding door alleen in informele gespreken toespelingen te maken dat het heel erg fout zit, dat je daarvoor bij het OM moet zijn en niet bij de politie en dat hij na zijn pensioneren wel eens zou laten weten hoe het echt zat. Later, in 2017 heeft hij de door ondergetekenden Van Buitenen en Paalman aangeleverde aanwijzingen van grove misstanden niet opgepikt.

j. Hoofdinspecteur Ton VAN DER GRIENDT (gepensioneerd), Rol bij feitenonderzoek. Later, in 2017 heeft hij de door ondergetekenden Van Buitenen en Paalman aangeleverde aanwijzingen van grove misstanden niet opgepikt.

k. Milieuteam: Jos LUMMEN, Sijmen Klaas ROOSMA en Isabelle MENSINK die een valselijk opgesteld proces-verbaal Vuurwerkopslag hebben vervaardigd, hetgeen de basis was voor de veroordeling van S.E. Fireworks voor Te-veel-en-te-zwaar vuurwerk.

l. Financieel rechercheurs Hendrikus Johannes DE KLEINE en Hermannus Hendrikus JACOBS van Bureau Financiële Recherche (BFR): behandelden S.E. Fireworks als een criminele organisatie. Alle getuigenverklaringen van directeur Bakker werden in dat licht beoordeeld, waardoor uitspraken verkeerd zijn begrepen en er verkeerde processen verbaal zijn opgemaakt. De Kleine en Jacobs kregen vrijwel direct na de ramp alle boekhoudkundige gegevens en onderliggende documenten in handen. Hieruit had, met de expertise van de externe accountant, de bedrijfsvoorraad op de rampdag opgemaakt kunnen worden. BFR koos er echter voor om te verklaren dat de administratie was verloren gegaan bij de explosies en de brand en om mee te werken aan een zinloze exercitie voor de buhne met 176 rechtshulpverzoeken aan het buitenland. Dit paste in het streven om met het strafrechtelijk onderzoek uit te komen op een bedrijfsvoorraad

vuurwerk die Te-veel-en-te-zwaar was. Zie o.a. review <H.1.3.4.2> en <H.2.3.3.2>.

m. Pim MILTENBURG e.a. Niet oppikken van de aanwijzingen uit de review zoals tweemaal gepresenteerd, eenmaal mondeling en schriftelijk aan de politie Oost-Nederland (13 maart 2017) en eenmaal in 129 sheets aan een afvaardiging van de nationale politie (11 juli 2017).

n. Districtschef Enschede Janny KNOL: Niet oppikken van de aanwijzingen uit de review zoals gepresenteerd op 11 juli 2017. Enige reactie van haar naar ondergetekende Van Buitenen was de vraag of Van Buitenen zich wel realiseerde wat voor onrust zijn bevindingen zouden kunnen veroorzaken bij de inwoners van Enschede wanneer daar ruchtbaarheid aan zou worden gegeven.

o. Woordvoerder Maarten BOLLEN: schreef op basis van een door de korpsleiding gefaciliteerd verblijf tussen het Tolteam een boek over het Tolteam-onderzoek. Dit boek bevat schriftelijke smaad betreffende de beide melders van misstanden Paalman en De Roy van Zuydewijn. Tevens is het boek een in opdracht van de korpsleiding geschreven en door BZK gesubsidieerde misleiding van de slachtoffers en vormt onderdeel van de aantasting van de rechtsstaat. De heer BOLLEN heeft later als tegenspreker bij de politie de taak van het voorkomen van tunnelvisie gekregen.

16. Koninklijke Marechaussee

Nalaten opname strafbare feiten gepleegd door MILAN in het kader van de advisering van de gemeente Enschede. De beide marechaussees die lid waren van het Tolteam en het slot-Pv hebben opgesteld betreffende Defensie waren: G. LOOIJEN en H.C.J. KORSWAGEN. Zie <H.2.1.4.3> reviewrapport.

17. Rijksrecherche

De rijksrecherche is tweemaal doorslaggevend opgetreden in het kalt stellen van aanwijzingen dat er onrechtmatigheden plaatsvonden in het strafrechtelijk onderzoek. De eerste maal was in 2004 en de tweede maal in 2012.

Bij de afsluiting van het eerste onderzoek werd ondergetekende Paalman ondervraagd door rijksrechercheur Ger LIJNES. Tijdens het verhoor overhandigde Paalman aan LIJNES een tevoren opgestelde notitie betreffende onrechtmatigheden die de rijksrecherche had moeten onderzoeken. Paalman verzocht hem dit als bijlage aan het verhoor toe te voegen. Dit weigerde LIJNES pertinent. Hij wilde het wel met een paperclipje achter de verklaring van Paalman bevestigen, zonder verwijzing in het Pv van verhoor. De collega van Paalman, De Roy van Zuydewijn werd tegelijkertijd gehoord door rijksrechercheur Henk MOUS. Die voegde de tevoren opgestelde notitie, die ook door De Roy van Zuydewijn was meegenomen wel bij het verhoorverslag. Toen LIJNES dat vernam heeft hij achteraf een ambtsedig proces-verbaal opgemaakt waarin stond dat Paalman na het afleggen en ondertekenen van zijn verklaring nog een notitie heeft overhandigd. Kennelijk wilde LIJNES deze notitie buiten het onderzoek houden. In ieder geval is hierdoor zijn proces-verbaal meinedig opgemaakt.

Blijkens de bevindingen uit de review zijn beide onderzoeken, uit 2004 en uit 2012 aantoonbaar nalatig en slecht uitgevoerd, waarbij serieuze aanwijzingen zijn gemist en onderzoekshandelingen werden voorgewend voor de buhne. De hierbij betrokken rijksrechercheurs waren: hoofdinspecteurs G.A. LIJNES en H.J. RAUWERDINK, inspecteurs mr. H.J. MOUS, R.A.M. ROSENDAAL en G. FABER. Twee van deze rijksrechercheurs hebben zowel in 2004 als in 2012 het onderzoek uitgevoerd. Dit in opdracht van de toenmalige voorzitter van het college PGs Herman BOLHAAR. Zie reviewrapport de hoofdstukken <H.2.8> Uitschakeling van BIZ Gelderland-Midden, <H.2.9> Inzet en sturing rijksrecherche, <H.2.10.6> Feitenonderzoek Daslook.

18. Landsadvocaat Pels Rijcken & Droogleever Fortuijn

De Nederlandse Staat gebruikt het Openbaar Ministerie en de Landsadvocaat om met twee tegengestelde monden te spreken bij de juridische procedures rond de Vuurwerkrampp. In de civiele procedure van de slachtoffers tegen de Staat, heeft de Staat er alle belang bij om de veronderstelde overtredingen van S.E. Fireworks te bagatelliseren en onbewezen te verklaren. Daarentegen worden in de strafprocedure van het OM tegen S.E. Fireworks de veronderstelde overtredingen juist dik aangezet en bewezen verklaard door de Staat, opdat S.E. Fireworks schuldig wordt verklaard aan de ramp. De Nederlandse Staat toont zich hiermee een opportunistische partij pur sang die de belangen van haar burgers verkwanselt ten financiële voordele van de Staatskas. Zie in de reviewrapportage hoofdstuk <H.4.5>.

19. Gemeente Enschede

De gemeente Enschede heeft in vele geledingen actief deelgenomen aan zowel de processen die de Vuurwerkrampp mogelijk maakten en verergerden, als aan de processen die deze betrokkenheid moesten verbergen. Een overzicht:

a. College van B&W en de gemeenteraad, ieder voor zich, voor het nalaten van wettelijk voorgeschreven taken. Voor en tijdens de ramp gold de Brandweerwet 1985 die wettelijk voorgeschreven brandweertzorg aan het college respectievelijk gemeenteraad toebedeelde. Zie bijvoorbeeld Brandweerwet 1985 (editie 17/2/1999 t/m 30/6/2002) artikel-11lid2, 4-6, art-31id2, art-12, art-15, art-18a, art-18g, art-19, art-20. Naast de gemeente (college en raad) waren ook de gemeentelijke en regionale brandweer nalatig. Dit is de belangrijkste reden dat alle maatregelen, die hadden kunnen voorkomen dat de Vuurwerkrampp plaatsvond, niet zijn doorgevoerd. Het is een ernstig verzuim dat slachtoffers en vroegere klagers, alsmede de hen adviserende advocatuur, verzuimd hebben dit verzaken van wettelijk opgedragen taken op te voeren als oorzaak van de ramp in de reeds gevoerde strafrechtelijke en civiele procedures.

b. Burgemeester Jan MANS voor het misleiden van de gemeenteraad en verkondigen van aperte onwaarheden tijdens het ontlastingsdebat in de gemeenteraad over de Vuurwerkrampp van 19 maart 2001. Gelet op het feit dat de Eerste Kamer het eerder door de Tweede Kamer (n.a.v. de Vuurwerkrampp) aangenomen wetsontwerp betreffende het mogelijk maken van strafvervolgning heeft verworpen met de motivatie dat politiek benoemde bestuurders, zoals een burgemeester, geen verantwoording hoeven af te leggen voor de strafrechter, maar alleen in de gemeenteraad, is deze misleiding met behulp van leugens een ernstig strafbaar feit. Hierbij gaat het bijvoorbeeld om de beweringen van Jan MANS betreffende het brandweeroptreden, de aangebrachte gevarenaanduidingen en de inhoud van de aan S.E. Fireworks door de gemeente verstrekte milieuvergunning. MANS beweerde dat de zwaarste klasse vuurwerk (subklasse 1.1) uit de vergunning was verwijderd op verzoek van het bedrijf zelf. In de review is aangetoond dat dit pertinent onjuist was en dat het verdwijnen van de subklasse 1.1 uit de vergunning is te danken aan valsheid in geschrifte gepleegd door medewerkers van de gemeente Enschede.

c. Burgemeester Peter DEN OUDSTEN voor het niet opvolgen van de aanwijzingen van misstanden uit de feitenonderzoeken 2010-2012. DEN OUDSTEN kreeg deze aanwijzingen via zijn korpschef Sitalsing, maar heeft alleen minister van Veiligheid & Justitie OPSTELTEN gevraagd om alle reeds naar de Vuurwerkrampp uitgevoerde onderzoeken te evalueren, zonder verdere opvolging. Hierdoor heeft OPSTELTEN dit verzoek terstond onbeantwoord naast zich neer kunnen leggen.

d. Burgemeester Onno VAN VELDHUIZEN voor het systematisch ontmoedigen en tegenwerken van de waarheidsvinding, door misleiding van de gemeenteraad, het manipuleren van het presidium om in zijn plaats verkeerde antwoorden te geven op vragen van aangever Van Buitenen, het onder druk zetten van raadsleden, in bijeenkomsten onder vier ogen, om

geen gehoor te geven aan uitnodigingen van aangever Van Buitenen om te komen luisteren naar de bevindingen en om misverstanden uit de weg te ruimen. Het is door persoonlijk toedoen van VAN VELDHUIZEN dat de gemeenteraad Enschede geen opvolging gaf aan de bevindingen van Van Buitenen, zoals in de vorm van een verificatie of nader onderzoek.

e. Gemeentelijke brandweer voor de nalatige voorbereiding van de brandweezorg, het tijdens de bestrijding van de brand negeren van de correct bij S.E. Fireworks aangebrachte gevarenaanduidingen (klasse 1), het verkeerd optreden tijdens de brand (offensief i.p.v. defensief) en het achteraf liegen in commissie ter obstructie van de rechtsgang. Dit alles met Dood-door-schuld (tenminste 4x) ten gevolge hebbend en de strafrechtelijke schuldigverklaring van onschuldige mensen. Met name te noemen zijn de vroegere commandant J.J.A. HUVE, de commandant Aad GROOS, de wnd. commandant Stephan WEVERS en de officier van dienst, tevens officier gevaarlijke stoffen, Earryt BOETES. Zij allen hadden bij juist handelen voorkomen dat vier brandweerlieden zouden zijn overleden tijdens de brandweerinzet bij de ramp.

De heer BOETES weet zich bij navraag niets meer te herinneren van cruciale fases op de rampdag. Ook herinnert hij zich niets van zijn scholing op het gebied van vuurwerk (gevaarlijke stoffen) en herinnert hij zich niets van de AVIV-inventarisatie waar hij aan meewerkte. Zie review <H.5.12.2> Bewijsmiddel-2: De ramp en <H.8.8.1.1> IBR-rapport: AVIV-inventarisatie en de OVD. Tevens eindnoot 528. Als enige specialist ter plaatse heeft de heer BOETES hij de brand als een normale brand laten benaderen. De verklaringen die hij aflegt kunnen meinedig zijn geweest.

De heer WEVERS is inmiddels al jarenlang voorzitter van de raad van brandweercommandanten en tevens voorzitter van het bestuur van het IFV, dat nu in opdracht van minister GRAPPERHAUS onderzoek doet naar de blusvoorschriften bij vuurwerk. Dit is een belangentegenstelling die de onderzoeksresultaten van het IFV en de adviezen aan de minister vervuult.

Dhr. Aad GROOS was brandweercommandant ten tijde van de ramp. Hij verklaarde naderhand meermaals dat dat er van het bedrijf SE Fireworks geen aanvalsplan voorhanden was of ooit gemaakt was. Dit staat haaks op de verklaring van de auteur van dit aanvalsplan. De brandweerlieden die beter wisten en mogelijk wilden verklaren kregen het verzoek van commandant GROOS om zich hierover niet uit te laten in publiek. Een meinedige verklaring.

Brandweerofficier Jans WEGES was Hoofd preventie en verantwoordelijke brandveiligheid Gem Enschede. Was ook verantwoordelijk voor het vervaardigen van het aanvalsplan SE Fireworks. Gaf zes jaar na de vuurwerkram্প opening van zaken tijdens een lezing waarin hij stelde dat het aanvalsplan van SE Fireworks wel voorhanden was.

Dhr. Herman ZENDMAN, voormalig medewerker preventie brandweer Enschede was opsteller van het aanvalsplan SE Fireworks. Hij verklaarde dit op 10 augustus 2000 bij de C.O.V., maar die verklaring is niet in de C.O.V.-rapportage terug te vinden. Dhr. Zendman heeft onder ede voor de RB Zwolle deze verklaring herhaald. Sprak na 13 mei ook met zijn voormalige collegas, waaronder dhr. Weges, die bevestigde dat het aanvalsplan van SE Fireworks bestond.

Dhr. KONHUURNE was als brandweerman ter plaatse bij de ramp. Hij heeft over de gebeurtenissen tegenstrijdige verklaringen afgelegd, o.a. tijdens een bezoek aan een brandweer oefencentrum in Zweden. Is tien jaar uit Nederland weggeweest.

Dhr. TIJKOTTE, plv commandant brandweer Enschede. Begeleidde zijn brandweermensen tijden verhoren door de rechter-commissaris en de verdediging bij de rechtbank.

Dhr. HIETBRINK was als brandweerman ter plaatse bij de ramp. Heeft het tijdens de verhoren bij de rechter-commissaris moeilijk wanneer het gaat over het brandweer optreden op de rampdag. Op het moment dat hij wil gaan verklaren over het openen van de deuren bij de vuurwerkopslagen grijpt rechter-commissaris MELAARD in. Hij maakt een eind aan de vraag.

Dhr. Stephan WEVERS is plv commandant van de regionale brandweer Twente op de rampdag. WEVERS verklaart later in een artikel uit 2006 dat hij een goed gevoel had over de verhoren van de brandweerlieden tijdens het Tolteam-onderzoek. Hij zei hierover het volgende:

(Begin citaat) In de gesprekken met de rechercheurs konden de brandweermensen aangeven wat ze hadden gedaan. Als zij zeiden dat ze A hadden gedaan, kon dat worden gereconstrueerd. Toen bleek deels dat mensen dachten dat ze bepaalde dingen hadden gedaan, maar dat die opvattingen door de recherche weerlegd konden worden. Dat werkte mee aan het beter invullen van hun herinneringen: aan de hand van de gesprekken met de recherche kregen mensen hun eigen plaatje completer (einde citaat).

Wat de heer WEVERS hier weergeeft is een volstrekt ontoelaatbare manier van verhoor van de brandweer. Is een strafbaar feit.

Dhr. Henk VAN ROOIJ was regionaal brandweercommandant van dienst tijdens de ramp. Als deze regionaal officier van dienst volgens de protocollen direct was opgeroepen dan had de brandweer wellicht anders opgetreden, meer defensief, evacueren en concentreren op voorkomen uitbreiding brand. VAN ROOIJ gaf in zijn getuigenis op 18 oktober 2000 een belastende verklaring af aan de C.O.V. De waarheid van voor de ramp, namelijk:

(Citaat) Mijn waarheid van 12 mei was achteraf dus goed fout. Op dat moment zei iedereen: water erop, klaar. Niet dus. (einde citaat).

Blussen met water is verkeerd. Ook VAN ROOIJ kreeg bezoek van GROOS met het verzoek zich niet in de openbaarheid hierover uit te laten. Van ROOIJ verliet de brandweer met een vertrekregeling.

f. Gemeentelijke Bouw- en Milieudienst voor het onjuist afwijzen van een bezwaar tegen de milieuvergunning, voor het verstrekken van onwettige milieuvergunningen (1997 en 1999), voor het vervalsen van de milieuvergunning 1999 en voor het misleiden van burgemeester Jan MANS op dit punt zodat hij de gemeenteraad verkeerde informatie verstreekte. Daders zijn: directeur F.W. VAN AGGELEN, afdelingshoofd J.J.W. STREBUS en uitvoerend ambtenaar Nico ten BOSCH.

g. Gemeentelijk Grondbedrijf, had in 1997 een recht van voorkeur van aankoop op de grond van S.E. Fireworks gevestigd. Daarbij geldt registratieplicht door de gemeente van documenten en gebeurtenissen betreffende de grond. Echter, bij een WOB-procedure en daaropvolgend bezwaar en beroep is bij gerechtelijke uitspraak duidelijk geworden dat de gemeente de documentatie betreffende het gevestigde voorkeursrecht niet meer zegt te hebben. Dit is praktisch onmogelijk, omdat het een door het college voorbereid besluit van de gemeenteraad betreft. Dit wijst op de mogelijkheid van een ernstig ambtsmisdrijf. Het voorkeursrecht werd gevestigd nadat een vier jaar durende illegale situatie was beëindigd, waarbij S.E. Fireworks jarenlang zonder vergunning met zwaar vuurwerk in een woonwijk was gevestigd, met medeweten van de gemeente Enschede, die hierop was gewezen door Defensiebureau MILAN in 1993. Met name de heer Boudewijn RIP, voerde geheime onderhandelingen met grondeigenaar, tevens oud-eigenaar S.E. Fireworks, Harm SMALLENBROEK, over de aankoop van de grond van S.E. Fireworks. De gemeente maakte duidelijk aan SMALLENBROEK dat hij 3 ton meer zou ontvangen voor zijn grond indien het bedrijf S.E. Fireworks niet langer als huurder de grond zou belasten. De gemeente verschaftte hiermee aan SMALLENBROEK een motief tot brandstichting bij het bedrijf. Ook heeft de gemeente bij het verlenen van de milieuvergunning op verkeerde gronden een bezwaarschrift afgewezen dat zich tegen de vestiging in een woonwijk van een zwaar vuurwerkbedrijf verklaarde.

Hoofd Grondbedrijf was tot 1 januari 2000 Gerrit Verkerk. Vanaf 1 januari 2000 werd die functie vervuld door R. Jeleniewski. Grondeconomen waren achtereenvolgens: De heer G. Wolbrink (begin 1999), de heer P. Stevens (rest van 1999), de heer W. van Tilburg (begin 2000) en mevrouw van Kerkemeyer (vanaf juli 2000). Boudewijn RIP werd niet geremd door collegas of hierarchie met historisch geheugen of ervaring in de materie.

Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.2.6.3.3> Grondbedrijf.

20. Tweede Kamer

De Tweede Kamer gedroeg zich tenminste driemaal mogelijk laakbaar met betrekking tot de controle van de regering over de behandeling van de Vuurwerkramp:

a. De Tweede Kamer heeft zich laten misleiden door de regering in het slotdebat over de verantwoording van het kabinet betreffende de wijze waarop met de Vuurwerkramp is omgegaan. Debat vond plaats op 25/25 april 2001.

b. De Tweede Kamer heeft zelfcensuur toegepast in 2005, toen het een externe jurist in de arm nam (exercitie opgedragen aan mr. A. HERSTEL) om vast te stellen of de informatieverstrekking van minister DONNER aan de Tweede Kamer, betreffende de tuchtrechtelijke en rijksrechercheonderzoeken naar de strafvervolgning bij de Vuurwerkramp, voldoende was. De aanleiding waren de grote verschillen in bevindingen tussen het BIZ en de rijksrecherche en enkele stukken van het BIZ die waren gelect naar de Tweede Kamer en waaruit bleek dat de rijksrecherche bevooroordeeld op de opdracht had gezeten. Deze jurist kreeg, ondanks zijn verzoek daartoe, geen toegang tot de stukken van het BIZ noch die van de rijksrecherche. Mr. HERSTEL had deze stukken nodig om zich het door de Kamer gevraagde oordeel te kunnen vormen. De Kamer hield deze informatie weg van mr. HERSTEL op basis van intern strijdige argumentatie (van de Tweede Kamer).

c. Binnen de vaste Kamercommissie J en V hebben alle vertegenwoordigers van de regeringspartijen VVD en D66 in 2018/2019 zware tegenstand geleverd tegen de wens van de overige fracties om een onderzoek te vragen naar het reviewrapport, door het stellen van een onwettige eis en met wetenschap van de bevindingen uit het rapport. Zij deden dit door de stemprocedures binnen de commissie dusdanig te manipuleren dat het doorsturen van het reviewrapport voor onderzoek tot tweemaal toe kon worden tegengehouden.

Hoewel dit an sich geen strafbare feiten zijn, is het van belang deze feiten te noemen in deze aangifte omdat de ministers die worden bekritiseerd in het reviewrapport op de door hen gedane gedragingen die mogelijk wél strafbaar zijn, alleen ter verantwoording worden geroepen in de Tweede Kamer en niet voor de strafrechter. Door bovengenoemde obstructie van het politieke verantwoordingsproces blijven de bewindslieden buiten iedere vorm van controle en verantwoording over hun gedragingen bij de Vuurwerkramp.

21. Regionale brandweer:

De door middel van de (voor en tijdens de ramp geldende) Brandweerwet 1985 wettelijk voorgeschreven brandweezorg werd niet uitgevoerd door de daartoe aangewezen instanties. Zie bijvoorbeeld Brandweerwet 1985 (editie 17/2/1999 t/m 30/6/2002) artikel-11id2, 4-6, art-31id2, art-12, art-15, art-18a, art-18g, art-19, art-20. Daaronder de gemeente Enschede (zowel college B&W als gemeenteraad) en de gemeentelijke en regionale brandweer. Dit is de belangrijkste reden dat alle maatregelen, die hadden kunnen voorkomen dat de Vuurwerkramp plaatsvond, niet zijn doorgevoerd.

Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.7.1.3> Ontbreken bevoegd advies wettelijke brandweezorg.

Uitdrukkelijk wordt tevens verwezen naar het proces-verbaal van aangifte van doodslag/moord, proces-verbaalnummer: PL0600-2019392563-1, d.d. 3.9.2019, gedaan door drs. F.W.J. Vos bij de politie Oost-Nederland, district Twente, basisteam Enschede. Deze aangifte is gevoegd en maakt deel uit van deze aangifte.

22. Oud commandant brandweer J.J.A. HUVE.

J.J.A. HUVE heeft als brandweercommandant verzuimd om de wettelijk voorgeschreven brandweerborg te uit te voeren (verzuimen op wettelijke taken), waardoor er sprake was van voorzienbare dodelijke gevolgen bij de te verwachten ongelukken en rampen. .

23. Commissie Onderzoek Vuurwerkcramp

De C.O.V. onder voorzitter Marten OOSTING, heeft een lijvig eindrapport uitgebracht dat is gebaseerd op gecompromitteerde gegevens en rapporten. Dit resulteerde in verkeerde bevindingen met ernstige gevolgen. Onderzocht dient te worden of leden van de C.O.V. (Commissie Onderzoek Vuurwerkcramp) onder voorzitterschap van de heer OOSTING, zich schuldig hebben gemaakt aan strafbare feiten, zoals ambtsmisdrift, bedrog en valsheid in geschrifte. Enkele hoofdpunten van verwijtbare gedragingen door de C.O.V. zijn:

- a. Het doen van uitspraken en het trekken van conclusies die wijzen op een schuld van het vuurwerkbedrijf S.E. Fireworks en tegelijkertijd het bagatelliseren van de fouten van de overheid. Dit alles voordat de rechter hierover een oordeel heeft kunnen uitspreken en in strijd met het mandaat van de C.O.V.
- b. Het voorwenden van onafhankelijkheid van onderzoek, terwijl in werkelijkheid de conclusies van de C.O.V. volledig zijn gebaseerd op de onderzoeksresultaten van TNO, NFI en het OM, welke zwaar gemankeerd zijn zoals blijkt uit de review.
- c. Het voorwenden van internationale contra-expertises op de in Nederland door met name TNO verrichte onderzoeken naar de oorzaak van de ramp. Uit de stukken blijkt dat deze contra-expertises niet hebben plaatsgevonden. Dit is bedrog. Reviewrapport <H.3.5.1.8>
- d. Het verdraaien van de werkelijke lessen van de vuurwerkexplosie in Culemborg (1991) naar een verzonden les dat het vuurwerk van S.E. Fireworks illegaal was en kon veranderen in zogeheten massa-explosief vuurwerk. Dit is bedrog en/of valsheid in geschrifte.
- e. Het in bescherming nemen van de brandweer, terwijl daar geen enkele objectieve reden voor was en deze beslissing van grote invloed was op de te trekken politieke consequenties.
- f. Voortijdige afsluiting van het onderzoek, terwijl er nog belangrijke niet- of niet voldoende onderzochte aanwijzingen waren.
- g. Manipulatie met getuigenverklaringen die zijn afgelegd voor de C.O.V. Uit de inhoud van het rapport en door het ontbreken in de inhoudsopgave en lijst van geïnterviewden heeft het er alle schijn van dat sommige (kritische) verklaringen niet zijn meegenomen bij de totstandkoming van de conclusies.
- h. Het foutief benoemen (overnemen uit andere onderzoeken) van de bij S.E. Fireworks aangebrachte gevarenaanduidingen, waardoor de inzet van de brandweer makkelijker kon worden goedgepraat. Dit is bedrog.
- i. Ongefundeerd afserveren van de mogelijkheid dat een of meerdere stofexplosies zijn opgetreden bij de ramp. Niet toevallig zou het optreden van stofexplosies een ernstige complicatie betekenen bij het leggen van een verband tussen het schadebeeld en de hoeveelheid geexplodeerd vuurwerk.

j. Het onvoldoende benoemen van de nalatige brandweezorg en verzuimen hieraan de juiste betekenis toe te kennen voor het kunnen ontstaan van de ramp.

k. De formele opzet van het C.O.V. onderzoek was het voorkomen van een parlementaire enquête naar de Vuurwerkram্প en het overheidsoptreden. Met de kennis van nu is dit een strafbaar feit te noemen, want de opdrachtgevers van de C.O.V. (Rijk, provincie en gemeente Enschede) hadden die kennis, die aangevers pas nu hebben, reeds ten tijde van de opdrachtverlening aan de C.O.V.

l. Op 11 september 2000 vond een bijeenkomst plaats bij het ministerie van Justitie, waarbij namens de C.O.V. de heren Ben ALE en Freek BRUNING aanwezig waren. Op deze vergadering werd het escalatiescenario van de ramp bepaald nog voordat de bewijzen beschikbaar waren. Is tevens bewijs van afstemming van de onderzoeksresultaten tussen de diensten nog voor dat die resultaten er zijn. Dit is bedrog en mogelijk valsheid in geschrifte. Reviewrapport <H.2.1.8.3.9>.

Zie voor uitvoerige details van de gedragingen van de C.O.V. de reviewrapportage hoofdstuk <H.3> Het belang van de commissie Oosting.

24. Inspectie Brand- en Rampenbestrijding IBR

Er is in het kader van de onderzoeken bij de Vuurwerkram্প ook onderzoek gedaan door acht rijksinspecties. Hoewel deze inspecties onafhankelijk heten te zijn, waren zij dat in dit geval niet. Zie <H.6.13> Interne notities betrokken ministeries. Op 1 november 2000 brachten de rijksinspecties een tussenrapportage uit in de vorm van een chronologische reconstructie van de feiten, ingedeeld langs 14 clusters. Hoewel deze reconstructies een aantal merkwaardige bevindingen bevatten, ontbrak de tijd om een analyse van deze bevindingen over de tussenrapportages op te nemen in het reviewrapport. Op 15 januari brachten de inspecties de meeste van hun eindrapportages uit. Op deze plaats wordt alleen het rapport van de meest relevante inspectie besproken, die van de Inspectie Brand- en Rampenbestrijding (IBR). Klachten van ondergetekenden zijn:

1. De IBR-rapportage stelt een vuurwerkbrand voor als een normale brand waarvan de bestrijding geen extra oefening behoeft. Dat is vreemd, want eenmaal brandend vuurwerk kan niet worden geblust met water, zelfs niet bij totale onderdompeling. Een vuurwerkbrand is dus allesbehalve een normale brand, nog afgezien van het explosiegevaar. Dit is ambtsverzuim, ambtsmisdrijf en misleiding.

2. De IBR stelt dat het brandweeroptreden juist was. Ook dat is vreemd, want de brandweer trad offensief op zonder de geldende veiligheidsafstand te houden. Dit hoort defensief te zijn, met inachtneming van de geldende veiligheidsafstanden (in Nederland gold 25m, internationaal tussen 100m en 1km). In werkelijkheid klommen de brandweerlieden op de daken van de opslagplaatsen, nul meter afstand dus.

3. Ook werd er onvoldoende aandacht geschonken aan de uitbreiding van de branden buiten het terrein van S.E. Fireworks, waardoor er een grote oppervlaktebrand kon ontstaan met verschijnselen van een Vuurstorm. Dit kon dankzij de speciale weersomstandigheden die heersten en die nodig zijn voor het kunnen ontstaan van een Vuurstorm. Dit wordt door het IBR geweten aan onderbezetting, maar de werkelijke oorzaak is een verkeerde inzet van de beschikbare manschappen. Deze oppervlaktebrand heeft meer schade aangericht dan de explosies.

4. Het IBR volgt het door justitie ontwikkelde scenario van de uitbreiding van brand tot ramp via een aangenomen brand van een aangenomen aanhanger op een aangenomen plaats.

5. Het IBR-rapport rept over de officier van dienst, tevens specialist gevaarlijke stoffen E. BOETES en de discussie die hij een jaar voor de ramp had met het bureau AVIV over het vuurwerk bij S.E. Fireworks. Daarbij heeft AVIV de heer BOETES overtuigd dat hij zijn mening over de effecten van het vuurwerk bij brand moest

bijstellen van explosie naar felle brand. Dit maakt het onwaarschijnlijk dat BOETES zich niets meer hiervan herinnerde op de rampdag, zoals hij onder ede heeft verklaard. Dit betekend een meinedige verklaring.

6. Het IBR-rapport maakt melding van een tekortschietende scholing op het gebied van explosieve stoffen. De te bewaren veiligheidsafstanden bij vuurwerk zijn bovendien inconsistent in het lesmateriaal.

7. Het IBR-rapport maakt melding van het openen van een deur van een vuurwerkopslag. Dit tegen het (terechte) advies in van mede-eigenaar Pater van S.E. Fireworks die zijn sleutel weigerde af te geven. In werkelijkheid worden er meer deuren geopend dan deze ene deur die is vermeld in het rapport.

8. Het IBR vermeldt een Quick scan naar het brandweeroptreden in steden met een grote vuurwerkopslag. Daarin wordt het beeld bevestigd dat vuurwerk relatief ongevaarlijk is en dat er in Enschede blijkbaar sprake was van een bijzondere situatie. De review toont aan dat dit beeld onjuist is. Ook als klasse 1.4 geclassificeerd vuurwerk kan onder de juiste omstandigheden heftig exploderen. Dat was al bekend sinds Culemborg 1991. Dit is ernstig verwijtbaar.

9. In het IBR-rapport wordt de basis gelegd voor de onderbouwing van het door justitie verzonnen escalatiescenario. Brandweermensen worden opnieuw geïnterviewd. De aanhanger en de brand worden verzonnen en de nieuwe getuigenverklaringen worden gericht geïnterpreteerd.

10. Ook komt het IBR hier met de mededeling dat er bij S.E. Fireworks gevarenaanduidingen waren aangebracht met de aanduiding subklasse 1.4 (geen bom, alleen het nummer 1.4). Dit kennelijk om het brandweeroptreden te kunnen rechtvaardigen. De review heeft aangetoond dat er juist waarschuwingen hingen van de klasse 1 explosiegevaar, hetgeen de correcte aanduiding is, want er mochten meerdere subklassen liggen bij S.E. Fireworks (subklassen 1.4 en 1.3, zelfs nadat de gemeente zonder medeweten van het bedrijf de subklasse 1.1 uit de vergunning had verwijderd).

11. Het IBR werkt ook mee aan de fictie dat een watersprinkler de brand onder controle had kunnen brengen. In werkelijkheid is een in werking tredende sprinkler in een afgesloten opslag op brandend vuurwerk een escalerende factor. Dit door de vrijkomende brandbare gassen en de drukopbouw en gasmengsels die ontstaan.

Het IBR heeft hiermee meegewerkt aan diverse strafbare feiten, waarbij de rechterlijke macht is misleid. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.8.8>.

25. Crisis Onderzoek Team

Het COT van de universiteit Leiden is een vaak door de rijksoverheid ingezet instituut dat wordt gebruikt om lokale overheden bij te staan in de beheersing van grote crisissen. Het COT bekleedde in Enschede zowel de rol als begeleider van burgemeester Jan MANS, gemeentesecretaris Arjan van GILS en het management team van de gemeente Enschede (2000-2001), als een rol als onderzoeker van de gemeentelijke archieven m.b.t. de gang van zaken rond de vergunningverlening aan S.E. Fireworks (rapport 21 sept 2000). Twee onverenigbare taken die leidden tot onzuivere output van het COT.

Het COT hielp de overheid het beeld te verspreiden dat zij gewoon hun werk hebben gedaan en dat er geen sprake was van zogeheten doorslaggevende eerste uren van de ramp. Volgens het COT is de noodzaak tot meteen ingrijpen folklore, onderdeel van een rampmythe. De review heeft laten zien dat de brandweer juist in die eerste uren grote fouten heeft gemaakt. Niks folklore en niks mythe.

Voorzitter van het C.O.T. was prof. dr. Uri ROSENTHAL. Bij zijn verklaring voor de commissie OOSTING gaf de heer ROSENTHAL min of meer toe dat de brandweer een fout had gemaakt met het optreden bij de ramp:

(Begin citaat) De ramp leert dat een klein brandje dat klein begint opeens uit de hand kan lopen. De brandweer moet met zulke situaties kunnen omgaan. Dat vergt wel het nodige. De brandweer gaat op het vuur af. Niet voor niets wordt gesproken van een aanvalsplan. Het is moeilijk bespreekbaar dat niet blussen soms beter is dan wel blussen. Dat past niet bij de mensen, niet bij het vak. Dat zij in dergelijke situaties vanuit hun professionele intuïtie werken, is een risico dat je als samenleving moet nemen (einde citaat).

Ook gaf ROSENTHAL aan dat de reactie van de overheid op de Vuurwerkramp werd getypeerd door het kort daarvoor afgeronde parlementaire onderzoek naar de Bijlmerramp. De overheid wilde voorkomen dat dit zich zou herhalen.

Het C.O.T. heeft ook een boekje uitgegeven over de Vuurwerkramp: Bestuurlijke vertellingen. Daarin wordt uit de eerste hand de gang van zaken geschilderd achter de schermen, gedurende het eerste jaar na de ramp, op het hoogste niveau binnen de gemeente Enschede. Daaruit blijkt dat het oordeel van OOSTING beslissend is voor de brandweer en de positie van burgemeester Jan MANS. Verder beschrijft ROSENTHAL dat een aftreden van MANS tot gevolg zou hebben gehad het aftreden van bewindslieden in Den Haag. Dit is belangrijk om het motief van de overheid te begrijpen. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.2.1.3.7>, <H.2.1.9> Bestuurskunde i.p.v. strafrecht en <H.7.2.8>.

26. Nederlands Forensisch Instituut

Het NFI en rechtsvoorganger het Gerechtelijk laboratorium (GL) hebben een belangrijke rol gespeeld bij de technische onderzoeken naar de vuurwerkexplosies in Culemborg (1991) en Enschede (2000). Het NFI is een directoraat binnen het ministerie van justitie en kan alleen al om die reden onmogelijk onafhankelijk van Justitie opereren. Zowel door de wetenschap van de tekortkomingen in de Nederlandse regelgeving, classificatie en opslag van vuurwerk al vanaf Culemborg 1991, als het volstrekt onrechtmatig opgestelde NFI-rapport van de Vuurwerkramp 2000, heeft het NFI een hoofdrol gespeeld bij het volgen van de tunnelvisie door de Nederlandse overheid. Een visie die het kunnen ontstaan van een Vuurwerkramp onmogelijk acht bij naleving van de Nederlandse regelgeving. Daarom moest er gerechercheerd worden naar inbreuken op die regelgeving: brandstichting of overtredingen van het vuurwerkbedrijf. Een belangrijke rol was daarbij weggelegd voor ir. P.C.A.M. (Peter) DE BRUIJN. Hij was zowel onderzoeker bij de Culemborgexplosie als bij de Vuurwerkramp Enschede. DE BRUIJN heeft ook deskundigenverklaringen afgelegd bij de rechtbank. Zie voor de tekortkomingen aan het NFI-rapport de review <H.2.4>.

27. Bij wet opgerichte TNO

In 1932 is bij wet de Nederlandse Organisatie voor Toegepast-Natuurwetenschappelijk Onderzoek opgericht. Zie voor de TNO-misdragingen:

a. Betreffende de Maasvlakte vuurwerkproeven: De reviewrapportage hoofdstuk <H.8.12>. De vaak door de overheid als bewijs, voor de veiligheid van het opslaan van grote hoeveelheden consumentenvuurwerk, aangehaalde Maasvlakteproeven zijn in werkelijkheid subjectieve proeven geweest met de bedoeling om een vooraf overeengekomen uitkomst te verkrijgen. TNO bereikte dit door proefopstellingen te kiezen die niet representatief zijn voor de opslagsituatie van vuurwerk. Er werd geen brand toegelaten in afgesloten ruimtes met vuurwerk, waardoor geen drukopbouw mogelijk was en geen kritieke gasmengsels konden ontstaan. Ook werden geen onafhankelijke waarnemers toegelaten en

werd geen verantwoording afgelegd over de aard van het voor de brandproeven gebruikte vuurwerk.

b. Betreffende het strafrechtelijk onderzoek t.b.v. het NFI rapport: De reviewrapportage hoofdstuk <H.2.4> De inzet van het NFI op blz. 182 ? 322 van 1.403 blz. Het door het NFI, op basis van de TNO-bevindingen, uitgewerkte escalatiescenario van de ramp, berust op een aaneenschakeling van aannames die even verder in het TNO/NFI-betoog tot waarschijnlijk worden verheven en tenslotte in de conclusies van het NFI-hoofdrapport terechtkomen. Zo worden deze aannames van het NFI (justitie) door het Openbaar Ministerie (ook justitie) als bewijzen gepresenteerd aan de rechter van de rechtbank Almelo, het gerechtshof te Arnhem en de Hoge Raad. Dit is misleiding van de rechterlijke macht.

De tot bewijzen verheven aannames betreffen alle schakels van het door TNO/NFI ontwikkelde scenario van escalatie: de gereconstrueerde hoeveelheid vuurwerk, de classificatie van het vuurwerk, de plaats van aanvang van de brand, de doorslag door een opening, de overslag naar de containers, het bestaan van een aanhanger en het in brand geraken ervan, de doorslag naar de bunkerruimtes, de plaats en de aard van de explosies, etc., etc.

c. Betreffende CHAF onderzoek voor de EU: De reviewrapportage hoofdstuk <H.8.10>. TNO heeft (Wetenschaps)fraude gepleegd bij het EU onderzoeksproject EVG1-CT-2002-00074-CHAF. Het consortium met TNO kreeg een EU-subsidie van ? 2 miljoen door voor te wenden dat de vuurwerkexplosies bij de vuurwerkramp in Enschede niet konden verwacht worden uit de classificatie en de hoeveelheid van het opgeslagen vuurwerk. Dit is in schrille tegenspraak met de bevindingen van datzelfde TNO over datzelfde vuurwerk bij het strafrechtelijk onderzoek ten behoeve van het Openbaar ministerie. Daar kwam TNO immers tot de conclusie dat deze zware explosies alleen konden ontstaan omdat er Te-veel-en-te-zwaar vuurwerk lag.

TNO-initiatief EU-project: De aanleiding van het project, de opzet van het onderzoek en de deelname van TNO aan het project waren vanaf het begin gecompromitteerd. TNO bevond zich in een positie van scherpe belangentegenstelling tussen enerzijds het belang van de uitkomsten van het door het Justitie (OM en NFI) aan TNO opgedragen strafrechtelijk onderzoek naar S.E. Fireworks en anderzijds de wetenschappelijke waarheidsvinding voor het EU-project. Het één was onverenigbaar met het ander. Dit werd verergerd door het feit dat de door TNO op het EU-project ingeplande onderzoekers tevens deelnamen aan het strafrechtelijk onderzoek. Tijdens dat strafrechtelijk onderzoek zijn door diezelfde TNO-onderzoekers de door het OM (als opdrachtgever) gewenste resultaten opgeleverd. Deze waren niet conform de stand van de wetenschap. Strafbaar als Valsheid in geschrifte en meined.

TNO projectvoorstel aan EU: TNO diende tegelijkertijd bij het OM en bij de EU een analyse in van de oorzaken van de Vuurwerkramp. Deze beide analyses waren tegengesteld aan elkaar geformuleerd, afhankelijk van de verschillende doelstelling die met beide analyses werd gediend:

Het OM kreeg door TNO de door het OM gewenste conclusie voorgeschoteld. De oorzaak van de (escalatie tot) Vuurwerkramp was zeker gelegen in het Te-veel-en-te-zwaar aanwezig hebben van vuurwerk door S.E. Fireworks. De classificatie-methodes waarop die conclusie was gebaseerd waren volgens TNO in orde.

De EU kreeg daarentegen een wetenschappelijk onverantwoord projectvoorstel voorgeschoteld waarin door TNO juist het tegenovergestelde werd verkondigd. In het projectvoorstel was het onverklaarbaar dat de massa-explosies zich konden voordoen bij het op de rampdag laag geclassificeerde vuurwerk in de aanwezige hoeveelheden en opslagcondities. Volgens TNO was EU-gefinancierd onderzoek juist nodig naar de mogelijke massa-explosiviteit van als klasse 1.3 (en 1.4) geclassificeerd vuurwerk. Tevens moesten er betrouwbare classificatie-methoden worden ontwikkeld voor de situatie van bulkopslag van vuurwerk. Zie <H.8.10.2> en <H.8.10.7.5>.

TNO verslaglegging aan EU: De wetenschappelijke verslaglegging in deelrapportages van

het CHAF-project was niet volledig gericht op de wetenschappelijk onderbouwde bevindingen, zoals vereist bij een EU RTD-project, maar was in feite geschreven in het licht van de dreigende crisis in Nederland, tussen BZK en de Veiligheidsregios. Precies de uitslagen van de EU grote-schaal testen binnen het CHAF-project waren de directe aanleiding tot die crisis. Dit gedeelte van de proeven (WP9) werd geheel en alleen door TNO gedaan. Hierbij heeft TNO noodgedwongen de EU misleid in haar bevindingen. De bij het project aanwezige Nederlandse brandweerlieden zagen dat afzonderlijk opgeslagen, als klasse 1.4 geclassificeerd vuurwerk, massa-explosief kon reageren. Zij verzochten naar aanleiding daarvan om herziening van de blusvoorschriften. De Nederlandse overheid kon echter niet toegeven dat de blusvoorschriften fout zijn (en dus ook al fout waren in mei 2000 bij het brandweeroptreden bij de Vuurwerkkramp in Enschede). De daardoor ontstane crisisdreiging in Nederland kon alleen worden bezworen indien TNO, en in het verlengde daarvan de Minister van BZK J. Remkes, zouden ontkennen dat er sprake was van klasse 1.4 vuurwerk dat betrokken was bij de massa-explosie tijdens het CHAF-project. Zie <H.8.10.7.6.3.1>.

Basisconcept CHAF-project: Het basisconcept van het door TNO opgestelde CHAF-project was gebaseerd op de misvatting dat massa-explosiviteit een wetenschappelijk gedefinieerde eigenschap is die vuurwerk kan bezitten. Doordat dit onjuist is, zie <H.2.4.4.9.3.2> en <H.8.10.16> was de hele testopzet van het CHAF-project verkeerd

28. Onderzoeksraad Integriteit Overheid

In 2013 wendde ondergetekende Paalman zich tot de OIO (Onderzoeksraad Integriteit Overheid) met een klacht betreffende de onrechtmatigheden tijdens het strafonderzoek Vuurwerkkramp. Op dat moment is voormalig voorzitter PGs Harm BROUWER het hoofd van de OIO. Bij de behandeling van de klacht laat hij zich vervangen door OIO-bestuurslid Sylvie BLEKER. De afhandeling van de klacht loopt verder via de nationale Ombudsman (zie volgend punt) omdat de OIO zelf geen onderzoekscapaciteit tot zijn beschikking heeft. Zie reviewrapport eindnoot 809 en de verwijzingen onder het volgende punt nationale Ombudsman.

29. Nationale Ombudsman

In 2013 wendde ondergetekende Paalman zich, via de Onderzoeksraad Integriteit Overheid, tot de Nationale Ombudsman dr. A.F.M. BRENNINKMEIJER. Paalman beklaagt zich bij de Ombudsman over de gang van zaken tijdens het strafonderzoek van de Vuurwerkkramp, hetgeen voor hemzelf tot beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst bij de politie leidt. Formeel gebeurt dit in de vorm van een eervol ontslag, maar in werkelijkheid is zijn ontslag het gevolg van zware druk die op hem is uitgeoefend door de toenmalig korpsleiding. Er is dus sprake van ongerechtvaardigde benadeling van Paalman door zijn overheidswerkgever de politie.

Met name kaart Paalman het punt aan dat de onrechtmatigheden die hij in de periode 2000-2002 heeft gemeld aan de korpsleiding, zouden zijn bevestigd door het intern tuchtrechtelijk onderzoek van BIZ Gelderland-Midden. Het latere rijksrechercherapport dat naar aanleiding van deze BIZ-bevindingen is opgesteld, ontkracht dit, maar het rapport van de rijksrecherche zou ook onrechtmatig zijn. De Ombudsman ontvangt Paalman aanvankelijk zeer welwillend, maar na afloop van zijn korte vooronderzoek laat hij weten dat er niets aan de hand is en dat de bevindingen van de rijksrecherche worden gedragen door de achterliggende onderzoeksbevindingen van zowel het BIZ als de rijksrecherche.

Uit de review van het rijksrechercherapport en de achterliggende getuigenverklaringen afgelegd bij het BIZ en de rijksrecherche komt echter een heel ander beeld naar boven. Het rijksrechercherapport blijkt het resultaat van een vooropgezet onderzoek met de doelstelling om én de BIZ-conclusies te ontkrachten en een basis voor een strafklacht wegens meened te vinden tegen Paalman. De Nationale Ombudsman, die naar eigen zeggen volledige inzage kreeg van het college PGs in deze stukken, had dit ook moeten zien. Maar de medewerkers van de Ombudsman hebben slechts drie dagen inzage

gehad en hebben op basis daarvan hun conclusies getrokken. Ook begon op dat moment te spelen dat de Ombudsman voor een benoeming in aanmerking kwam als de Nederlandse vertegenwoordiger in de Europese Rekenkamer. Een kritisch rapport over het Vuurwerkkrampdossier had de kansen op benoeming in Luxemburg ernstig aangetast. De Nationale Ombudsman heeft de klacht van Paalman op dusdanig slechte wijze behandeld dat dit de Ombudsman valt aan te rekenen als verwijtbaar.

Zie reviewrapport <H.2.9> Inzet en sturing rijksrecherche, <H.8.18> Klacht aan de minister van J en V onder punt 6 rijksrecherche op blz. 1255, eindnoot 87 (blz. 1344) en eindnoot 808 (blz. 1399).

30. Rechter-Commissaris MELAARD

RC MELAARD is funest geweest voor de waarheidsvinding in eerste aanleg. Melaard trad niet op als rechter, maar als officier van justitie. Hij had onder advocaten dan ook de bijnaam officier-commissaris. Zie review <H.1.3.6> met bronvermelding onder eindnoot 85. Figuur 248 en <H.3.6.11>. Dit is ambtsverzuim of misdrijf en een grove schending van de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces (EVRM art. 6).

31. Rechtbank Almelo

De rechtbank Almelo heeft zich in de strafzaak tegen Andre de Vries volledig laten misleiden door het OM. Daarbij heeft de rechtbank nagelaten om de mogelijkheid te benutten om eigen onderzoek te doen naar de door het OM opgediste bewijzen, die blijkens de review onrechtmatig tot stand zijn gekomen. Daardoor is de toenmalige verdachte van brandstichting Andre de Vries onschuldig tot 15 jaar celstraf veroordeeld. Dit is niet alleen het OM maar ook de rechtbank aan te rekenen. De rechtbank Almelo heeft zich in de strafzaak tegen de beide S.E. Fireworks directeurs meer onafhankelijk opgesteld. Hoewel de rechtbank hen veroordeelde tot een half jaar cel voor milieudelicten, achteraf nog steeds onterecht, heeft de rechtbank de beide heren wel vrijgesproken van de OM-strafeis Dood-door-schuld. Daarbij verwoorde de rechtbank in niet mis te verstane bewoordingen de onkunde in Nederland op het gebied van classificatie van vuurwerk. Zie review <H.7.1.1.1> Vonnis rechtbank Almelo.

32. Gerechtshof Arnhem

Gerechtshof Arnhem is misleid door het OM (AG WELSCHEN) en heeft nagelaten eigen onderzoek te (laten) plegen naar de door het OM opgediste bewijzen. Eind 2002 werd de meervoudige kamer van het gerechtshof nog met succes gewraakt door de verdediging van ondergetekende Bakker, na een tussenarrest van 12 november 2002, waarbij een verzoek van de verdediging werd afgewezen op aantoonbaar en door de wrakingskamer erkend vooringenomen gronden. Echter ook daarna bleef het gerechtshof Arnhem vooringenomen jegens ondergetekende Bakker. Alle verzoeken van de verdediging: Partiele niet ontvankelijkheid feit 4, onderzoek naar transport van zwaar vuurwerk in opdracht van Openbaar ministerie, verificatie aanwezigheid van type vuurwerk en contra-expertise (elementair recht) van het classificatie onderzoek vuurwerk van het Openbaar Ministerie, werden niet gehonoreerd. De reden van het OM:
Er is geen representatief vuurwerk voorhanden

was aantoonbaar onjuist. De AG heeft hiermee het Hof te gemakkelijk kunnen misleiden. Dit is het Hof te verwijten. Zie reviewrapportage o.a. hoofdstukken <H.3.5.6> De effecten van de OOSTING rapportages, <H.4.2.1.2> De nagelaten les en <H.7.1.1.1> Vonnis rechtbank Almelo.

33. Hoge Raad der Nederlanden

De Hoge Raad heeft bij de verzoeken om cassatie en herziening van de strafvonnissen tegen de directie van het vuurwerkbedrijf S.E. Fireworks een nalatige houding aangenomen. Hierbij verviel de Hoge Raad steeds in een kennelijk vaststaand mechanisme van verwijzing naar bestaande rapportages van vaste adviseurs TNO, NFI en rijksrecherche, waardoor steeds weer dezelfde conclusies overeind blijven. In de review is gebleken dat deze rapportages onrechtmatig tot stand zijn gekomen en foutieve uitkomsten presenteren. Door dit kritiekloze vertrouwen van de Hoge Raad in eerder uitgebrachte rapportages konden ernstige gerechtelijke dwalingen in stand blijven. Zie reviewrapportage hoofdstuk <H.5.13> Verzoeken om cassatie en herziening.

34. Raad van State

De Raad van State heeft als belangrijk sluitstuk gefungeerd aan het eind van de bezwaar- en beroepsprocedures die zijn gevoerd, door ondergetekenden Paalman en Bakker, om onder de Wet Openbaarheid Bestuur documenten openbaar te krijgen betreffende de gevoerde onderzoeken naar de Vuurwerkramp. Ondanks dat de bestuursrechter in Almelo wel het belang onderkende van vrijgave van documenten onder de WOB, vooral wanneer het gaat om een onderzoek naar vermeend disfunctioneren bij justitieel optreden van de overheid,

citaat bestuursrechter:

Het kan ? niet de bedoeling van de wetgever zijn geweest dat bij een ? door de overheid uitgebracht rapport, openbaarmaking kan worden geweigerd met een beroep op onevenredige benadeling van de staat. ? , bijzondere omstandigheden daargelaten. ? Anders zou openbaarmaking van ieder overheidsrapport en achterliggende documenten ? kunnen worden geweigerd, hetgeen niet ? volgens het uitgangspunt van de WOB is. Dit geldt temeer indien sprake is van een onderzoek naar vermeend disfunctioneren bij justitieel optreden van de overheid (einde citaat).

heeft de Raad van State over het algemeen niet dit inzicht gehad. De RvS ging vaak mee in de overwegingen van de overheidsinstellingen die inzage weigerden, zoals opgevoerd door departementen en gemeente, het college PGs en de ministers van BZK en Justitie. Daarbij had de RvS de documenten in kwestie in zijn bezit. Het gaat hier om rapportages en getuigenverklaringen in het kader van de onderzoeken van BIZ, rijksrecherche en de feitenonderzoeken 2010 ? 2012. De RvS weigerde vervolgens deze stukken openbaar te maken, omdat er in het vervolg dan moeilijker verklaringen zouden worden afgelegd door ambtenaren tijdens een onderzoek en omdat het vrijgeven van deze verklaringen de overheid onevenredig zou benadelen. Hiermee heeft de Raad van State het belang miskend van de waarheidsvinding bij de opgeworpen vraag van mogelijk disfunctioneren van de overheid bij justitieel optreden.

Bijlagen:

1. Rieviewrapportage door Paul van Buitenen. Wordt wegens de omvang van het rapport (1.404 blz.) en de beperkingen van de politie-mailserver, in elektronisch pdf-format op USB-stick overhandigd, een per aangifte, dus 4 USB-sticks in totaal, aan de politie Enschede.

2. Proces-verbaal van aangifte van Doodslag/moord, gedaan op 3 september 2019, door oud-brandweerofficier F.W.J. Vos, bij de politie-eenheid Oost-Nederland, district Twente, basisteam Enschede, proces-verbaalnummer: PL0600-2019392563-1.

3. Juridische context van de aangifte, beschouwing over de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de overheid in het kader van deze aangifte, artikel 51 Sr., Memorie van Toelichting, Pikmeer arresten I en II, Volkel arrest, Grafheuvel arrest. (Wordt voor de aangifte separaat toegezonden).

Aan niemand werd het recht of de toestemming gegeven tot het plegen van het feit."

Ik, Rudi Bakker, geboren op te , verklaar dat ik dit proces-verbaal heb gelezen. Ik verklaar dat ik de waarheid heb verteld. Ik verklaar dat mijn verhaal goed is weergegeven in het proces-verbaal. Ik weet dat het doen van een valse aangifte strafbaar is.

De aangever,

De verbalisant,

R. Bakker

M.H. Christenhusz ()

De aangever verstrekte over de oplichting de volgende aanvullende informatie:

Betreft R. Bakker

U heeft informatie over uw rechten als slachtoffer ontvangen. Daarnaast heeft u informatie ontvangen over de contactgegevens voor communicatie over de aangifte, de verdere procedure en de kans op opheldering.

U wilt uw schade op de verdachte verhalen.

U wilt door de politie op de hoogte gehouden worden van de voortgang van het onderzoek.

Wij sturen u een brief.

U kunt ook bellen met de politie (0900-8844).

Waarvan door mij is opgemaakt dit proces-verbaal, dat ik sloot en ondertekende te Enschede op 28 oktober 2019.

M.H. Christenhusz () op ambtseed

